

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Çerkezköy Arçelik, Tofaş, Oyak-Renault, Akwell, ELS, Gebze Ht Solar fabrikalarından; Cargill, Aliağa, İstanbul Havaalanı, Gıda, tekstil ve turizm işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

Eylül 2019 / Sayı: 120

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Hakkını arayanlar, itiraz edenler, yürüyenler, grev yapanlar terörist de değildir hain de!

Halka karşı suç işleyenlerin vatan millet edebiyatının arkasına saklanmasına çok sık rastlıyoruz. Örneğin, temsil ettiği yüz binlerce işçiyi hükümetle pazarlık masasında yüzüstü bırakan Türk-İş Başkanı elbette "ben lüks makam arabaları, en az 33 bin liralık çift maaşı sağlayan koltuğumu korumak için yaptım" demeyecekti. "Vatan millet için yaptım" dedi. Tabii ki eleştirenleri de teröre destek olmakla suçlamayı ihmal etmeden.

ABD'ye karşı S-400 füzelelerini alıp, emperyalizme karşı bir büyük diriliş başlatıyorduk bazı iktidar mahfillerinin söylemlerine ve yandaş basın organlarına bakılırsa. Kimse Suriye'de kurduğumuz NATO koridorunu Fırat'ın doğusuna taşıyacağız,

ülkedeki 15 Amerikan ve NATO üssüne bir yenisini de Urfa'da ekleyeceğiz demedi. Ama olan tam da bu. İsrail'e karşı nutuk dinleyip durduk. İsrail'e ticaret rekorları kırmak için Mavi Mar-mara katliamı davasını düşürüp Siyonist katilleri akladık diyeni duymadık. Ama yapılan tam da buydu.

Diyarbakır, Van ve Mardin'de halkın seçtiği belediye başkanları görevden alınırken ve yerlerine kayyım atanırken, bunu yapan siyasi iktidar, seçilmiş başkanların teröre destek verdiğini, kendilerinin ise tüm bunları vatan millet için yaptıklarını anlattı. Diyarbakır'da bir önceki dönemin kayyımının hangi vatan millet aşkıyla 1 ton 600 bin kilogram kadayıf tükettiğini du-

yamadık haliyle. Mardin'de, aralarında Erdoğan ve Soylu'nun da bulunduğu "devlet büyüklerine" kayyımın verdiği 576 bin liralık hediyeler gündeme taşınınca mesele Süleyman Soylu tarafından, "oraya dönem dönem giden heyetlere yönelik çok uzun erimli yapılan birtakım harcamaların toplulaştırılmış bir hali" olarak izah edilmeye çalışıldı. Mardin kayyımı bu garip tabloyu sorgulayanları şaşkıncı olmayan şekilde "terör adına itibar suikastı" yapmakla suçladı.

Kimler terörist ilan edilmedi ki bu ülkede? Mesela özelleştirmeye direnen işçiler! Ama Tekel'den Seka'ya, Telekom'dan Tüpraş'a, Şeker fabrikalarından Tank Palet'e Kamu İktisadi Teşekkülleri'ni satıp savanlar

bugün vatani, milleti, bekayı ağzından düşürmeyenler... Mesela Kaz Dağları'nda direnen halka karşı Kanadalı emperyalist şirketle vatan cephesi kuran bir şebeke var karşımızda! Vatani satıyoruz mu diyeceklerdi?

Barış isteyen akademisyenler, parasız eğitim isteyen öğrenciler, muhalif gazeteciler, HES'lere hayır diyen köylüler, bittik tü-kendik diye isyan eden çiftçiler, yargının yürütmenin sopası olmasını eleştiren avukatlar, eşitlik isteyen kadınlar, illa ki devrimciler ve sosyalistler... En son EYT'liler de düşman edildi ve liste tamamlandı. Elbette ki biz millete düşmanız demeyeceklerdi!

Ancak artık emekçi halk gerçekleri giderek daha fazla görü-

yor... Kendi maaşını savunan sendika ağası işçinin maaşını savunamaz. ABD'ye ve İsrail'e dost olan, halkın dostu olamaz. Türk ve Kürdün eşitliğine ve kardeşliğine aykırı hareket edenin, halkın içinde milliyetçi, ırkçı, mezhepçi ayrılık tohumları ekinin birlik ve beraberlikten bahsetme hakkı yoktur. Fabrikaları, toprakları, dereleri satanların, hakkını arayan insanlara dönüp de hain deme hakkı yoktur.

Hakkını arayanlar, itiraz edenler, yürüyenler, grev yapanlar terörist de değildir hain de. Emperyalizmin, sermayenin ve istibdadın zincirlerini kıracak, ekme ve hürriyeti kazanacak, Türkiye'yi yeniden kuracak olanlardır. Örgütlenirsek ve birleşirsek tüm bunları yapacak gücümüz olacaktır!

Türk-İş teslim oldu! Türk-İş yönetimi ve Ergün Atalay istifa!

5

Fırat'ın doğusunda NATO koridoru anlaşması

8

Davutoğlu'nun defteri kebir

9

Barolar, Beştepe'ye gitmeyi reddediyorsunuz, Kurucu Meclis'e gidin!

10

Emperyalistler, Hong Kong'dan elini çekmeli!

15

Metal fabrikalarından haberler

Bursa OYAK-Renault'dan bir işçi

Mücadele dolu bir döneme giriyoruz

Fabrikada revizyon dönemi bitti. 26 Ağustos'ta üretime başlıyoruz. Revizyon döneminde yüzlerce sözleşmeli arkadaş işten çıkartıldı. İşsizlik ordusu her geçen gün artmaya devam ediyor. Ekonomik krizin derinleştiği, çelişkilerin daha da keskinleştiği bir dönemden geçiyoruz. Kriz derinleştikçe sermaye sınıfı daha da saldırganlaşıyor ve krizin tüm yükünü işçinin, emekçilerin sırtına yüklemeye çalışıyor. Enflasyon günden güne artarken ücretlerimiz yerinde saymaya, hatta erimeye devam ediyor. İşsizliğin, özellikle de genç işsizliğin bu denli yüksek olması ise işçi sınıfının gençlerini büyük bir girdabin içine sokuyor. Sürekli artan işsizlik oranları gençlerin geleceğine dair umudunu kırıyor. Ekonomi için yapılan çalışmalarda işsizlik oranlarına bakıldığında hiçbir işe yaramadığını daha da çıkmaza soktuğunu görüyoruz. Gerçek enflasyonun %30'larda seyrettiği koşullarda, Türk-İş yönetimi AKP hükümetiyle kol kola girerek işçileri %8

oranındaki zamma mahkûm ettiler. Toplantı sırasında Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay'ın kapattığını düşündüğü mikrofona "Uzasa işi karıştıracagız, en azından kapatım böyle" demesi üzerine iktidarın teklifi Türk-İş'in talebinin çok altında olmasına rağmen Atalay anlaşmaya imza attı. Bu işçi sınıfına yapılan bir ihanettir. Yıllardır Türk-İş'in işçi sınıfına yaptığı ihanetleri hepimiz biliyoruz. Türk-İş yönetimi bu durumda hiç bir şekilde işçi

sınıfının haklarını savunamaz. Kıdem tazminatı konusunda da bizim hakkımızı savunmayacaktır, onun tarafı bellidir. Metal işçileri olarak önemli bir dönemece giriyoruz. MESS toplu iş sözleşmesi görüşmeleri Eylül'de başlayacak. Şimdiden tüm fabrikalarda sözleşme konusunda sendikalarımıza baskı yapmalıyız. Tüm işçi sınıfı olarak nefesimizi Türk Metal'in ensesinde hissettirmeliyiz.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Yaşanan tüm sıkıntılara karşı mücadele etmek zorundayız

Yıllık izin dönemi bitti. 26 Ağustos'ta tüm fabrika iş başı yapacak. Önümüzde 2019 sözleşmesi var. Sıkıntılı ve mücadeleli bir dönem bizi bekliyor. Her güne yeni bir zamla uyanıyoruz, iğneden ipliğe her şeye zamlar gelirken bir çalışanın, bir de emeklinin maaşına zam gelmiyor. Ekonomik sıkıntılar yetmezmiş gibi bir de yüzde 25 oranında vergi ödemek zorunda kalacağız. Türk metal henüz bir taslak açıklamadı. Türk metal temsilcileri, Eylül başında pazarlıklar başlayacak dediler. Eylül ayının gelmesine az kaldı hala bir taslak açıklanmadı. İzine çıkmayan, bakım için fabrikada kalanlar ve erkenden iş başı yapan arkadaşlar TOMİS'in açıkladığı taslağı beğenmişler. Fabrika-

da çay molalarında taslak üzerine konuşmalar yapılmış. TOMİS'in açıkladığı taslak fabrika içinde çok konuşulduğundan dolayı Türk Metal'i tedirgin etti. Sadece Tofaş Türk metali değil, genel merkezi tedirgin etmemiz gerekiyor. Tedirgin etmeliyiz ki TÜPRAŞ ve Türk-İş'in yaptığı sözleşmeler gibi olmasın. Fabrikadaki arkadaşlar Türk-İş başkanına ve sendika yönetim kuruluna çok tepki gösterdiler. Lakin işçi sınıfımızın sınıf bilinci tam olarak olmadığı, mücadele edilmediği için Türkiye'de sendika yönetim kurulu üyeleri ve başkanlar bu tip insanlardan oluşacaktır. İşçinin değil patronun ve sistemin adamı olmaya devam edeceklerdir. Tüm işçi sınıfı bilinçli olsak patron partilerine oy

vermezdik. İşçi sınıfı gücünün farkına varsa ve bilincini tam olarak anlarsa patron yanlısı başkanlar yönetime gelemez. TÜPRAŞ ve son Türk-İş sözleşmelerini gördükten sonra, metal çalışanlarını ilgilendiren 2019 sözleşmesine çok iyi hazırlanmamız gerekiyor. Fabrikada Ağustos ayında sözleşmeli işten çıkan yüzlerce arkadaş oldu. Fabrikada çıkan arkadaşlardan dolayı epey açık oluştu. İşten ayrılanların yeri nasıl doldurulacak geçen yılki gibi zorunlu mesailer mi yapılır bilmiyoruz. Hem çalışma düzeni, hem sözleşme, hem ekonomik sıkıntılar içinde Tofaş çalışanlarını zor günler bekliyor.

Bursa ELS'den bir işçi

Krizin sorumlusu biz değiliz!

Merhaba arkadaşlar. Dünyada 2008 yılında başlayan ekonomik kriz tüm ülkelerde olduğu gibi bizim ülkemizi de içine çeken bir girdap gibi giderek büyüyor. Özellikle son zamanlarda bu kriz iyice ayyuka çıkmış durumda. Üst üste gelen zamlarla birlikte en temel haklarımız da hükümet eliyle patronlar tarafından gasp ediliyor. Bayramdan önce fabrikada dört arkadaşımız işten atıldı. Atılma nedenleri olarak ise fabrikada üretimin düşmesi olduğu söylendi. Bu yüzden bayramdan sonra fab-

rika tek vardiyaya geçti. Tek vardiyaya düşürülmesinden dolayı yıllık izni olan arkadaşlar zorunlu yıllık izne çıkartıldı. Yıllık izni olmayan arkadaşlar ise kendi aralarında anlaşarak üç gün biri, iki gün diğer arkadaş gelecek şekilde ayarladılar. Belli bir zaman geçtikten sonra paketleme bölümü tekrardan iki vardiyaya çıkarıldı. Boyahane bölümünde yetişmesi gereken üretimden dolayı çarşamba gününden cumartesiye kadar bütün fabrika 16 saat çalıştı. Sözde fabrika bayramdan sonra tek vardi-

yaya düşecekti. Üretimin düşmesini bahane ederek arkadaşlarımızı işten attılar. Her kriz döneminde patronlar yaptıkları şeylerle bu krizin faturasını biz işçilere ödetmek istiyorlar. Bizleri açlık sınırında ücretler vererek, her an işten atılma korkusu yaşatarak, ihbar tazminatımıza kıdem tazminatımıza göz dikerek bizi yıldırma çalışıyorlar. Biz işçiler yılmadan mücadele ederek, örgütlenerek bu krizin faturasını krizi yaratan patronlara ödetelim.

Gebze HT Solar'dan bir işçi

Açın defterleri!

Sözleşme döneminin yaklaşması ile birlikte fabrikamızda patronun baskıları her geçen gün artar hale geldi. HT Solar yöneticileri son olarak ekonomik krizin büyüdüğünü, mal satılmadığını, siparişi olmadığını belirterek işçi çıkaracağını söyledi. Bir taraftan krizden bahsedip, bir taraftan ise fabrikada milyon dolarlık makinalar ile yeni otomasyon sistemleri kuruyor. Bizler zaten herhangi bir krizde tüm patronların ilk olarak işçilerin ekmeğine, işine saldırdığı duruma hem de başka fabrikalarda birçok kere şahit olduk. Bu saldırılara birçok kere birlik olarak, işimizi, ekmeğimizi koruyarak cevap verdik. Şimdi devletten, yasadan güç alarak parasına güvenerek tekrar işçi atmaya çalışıyorlar. Zamanında nasıl izin vermediyse, şimdi tekrardan tüm bu saldırı-

ların üstesinden birliğimiz ile örgütlülüğümüz ile geleceğiz. Üretimimiz yok, siparişimiz yok diyerek içerde sayı baskıları yapılmaya çalışılıyor, daralma deniliyor milyon dolarlık makinalar getiriliyor. Bizler de diyoruz ki madem durum kötü açın defterleri hep birlikte kârı, zararını görelim. Siparişleri kazanılan paraları, teşvikleri görelim. Bizler hem patronun yalanlarına hem de işçi düşmanı bilinciyle atacağı her adıma tüm gücümüz ile birlikte duracağız. Ekonomik kriz bahanesi ile işten çıkartmalar ile toplu sözleşme öncesi bizi zayıflatmak, birliğimizi bozmak isteyenlere izin vermeyeceğiz. Zorla işten çıkarma, baskılar, tutanaklar ile karşımıza çıkacaklar. Unutulmasın ki dün olduğu gibi bugün de bizler grev ile eylem ile işgal ile karşılarında duracağız.

Bursa Akwel'den bir işçi

Sadece üye olmak yetmez sahip çıkıp denetlemeliyiz

Yaşadığımız ülkede kriz daha da derinleşerek devam ediyor. Her gün evden çıktığımızda yeni zamlarla karşı karşıya kalıyoruz. Biz işçiler yaratmadığımız krizin bedelini ödüyoruz. Krizin faturası sadece dışarıdaki zamlarla değil adil olmayan vergilerle de biz işçilere ödetilmek isteniyor. Hiçbir yaramıza merhem olmayan maaşlarımız vergilerle pul halini alıyor. Krizi biz yaratmadık, bu krizin sorumlusu biz işçiler değiliz ve faturasını da ödemeyeceğiz! Krizin faturasını ödememek için işçiler olarak birleşmeli ve mücadele saflarına katılmalıyız. Patronların düzeninin yol açtığı kriz, işçi sınıfının yaşam koşullarını her geçen gün daha da kötüleştiriyor. Ekonomik krizden sendikasız işçilerin çok daha fazla etkilendikleri açıktır.

Bu nedenle, sendikalı sendikasız her işyerinde, işçiler olarak kendi birliğimizi oluşturarak harekete geçip mücadele alanları yaratmalıyız. Var olan krizin faturasını ödememek için sendikalaşıp örgütlenmeliyiz. Ama sadece örgütlenmek yetmez. Sendikamızın başında bulunanları, biz işçileri satmamaları için denetlemeliyiz. O koltuklarda biz işçileri satmak için değil, işçilerin çıkarları için mücadele etmek için bulunuyorlar. Sendikalar birilerinin mesleki kariyer ofisi değil. Biz işçilerin patronlara karşı mücadele aracıdır. Onun için sadece sendikalara üye olmakla yetinmeyip zamanı geldiğinde patrona karşı sendikamıza sahip çıkıp denetlemeliyiz.

Metal fabrikalarından haberler

Çerkezköy Arçelik Televiyon Fabrikası'ndan bir kadın işçi

Kadınlar artık ölmesin!

Merhaba, Arçelik fabrikasının da çalışan yüzlerce kadından biriyim. Bir Cuma günü hepimiz Türkiye'nin konuştuğu dehşet görüntülerini konuşuyorduk fabrikada. Yine bir kadın boşanmayı kabullenmeyen kocası tarafından vahşice öldürülmüştü. Emine Bulut. Bu isim bir çoğumuzun aklından asla silinmeyecek. Silinmeyecek ama ne ilkti ne de son olacak. Hepimiz biliyoruz ki katil hak ettiği cezayı almayacak. Belki kravat takıp gidecek iyi hâl alacak, belki namusunu kirletti diyecek ceza indirimi alacak. İlk ifadesinde kullanmış bile ilk kozunu; "kızımın yanında bana hakaret etti" demiş. Çünkü onların erkeklikleri her şeyden önemli. Onların erkeklikleri asla zedelenmemesi gereken tabu adeta. Bizim iş yerindeki bir çok kadın arkadaşımız da eşinden boşanmış ve bazıları yıllar geçmesine rağmen hâlâ sıkıntılar yaşıyorlar. Yani hayat zaten çalışma koşullarıyla, aile baskısıyla, toplum baskısıyla kadını zorlarken bir de boşanmamıza rağmen kocalarımızdan kurtulamıyoruz. Her an kavga dövüş, her an öldürülme tehditleri. Emine Bulut da kocasından yıllarca şiddet gören Arçelik işçisi bir kadımmış duyduğuma göre. Bir dönemler çalışma arkadaşımızmış.

Artık nasıl yapamadıysa ailesinin yanına dönmüş Kırıkkale'ye. Belki de şiddetten kurtulurum diye.

Benim en çok aklıma takılan ise, Emine Bulut, kanlar içerisinde 'ölmek istemiyorum' derken kimsenin müdahale etmemesi. Ne çok isterdim yanında olup 'ölmeyeceksin kardeşim' demeyi. En azından kanını durdurmaya çalışmayı. Ya da belki öncesinde olay olmadan engellemeye çalışmayı. Ama insanımız korkuyor. İzleyici olmayı, kenardan vah vah çekmeyi tercih ediyor. En az kadınların erkekler tarafından şiddete uğraması, öldürülmesi kadar yanlış bu olay da. Toplumumuzu bir şekilde bilinçlendirmek gerektiğini düşünüyorum bu konuda. Fabrikalar, iş yerleri, sendikalar, belediye kursları ne bileyim bir çok yer insanlara bu

konuda eğitim gibi bir şeyler verse nasıl olur acaba? Hepimiz göz göre göre bu tarz olayları izleyip duracak mıyız? Gerekirse kendimizi savunabilmemiz için savunma sporları dersi bile verebilirler, kadınlar olarak hem bir arada oluruz hem kendimizi savunmayı öğreniriz.

Kadınlar ölmeye devam mı edecek? Devlet iyi hal indirimini kaldırmayacak mı? sorular soruyoruz iş yerinde sürekli ama zaten onların kadın düşmanı söylemleri, diyaretin fetvaları, saçma sapan hocaların söyledikleri getirmiyor mu bizi bu hale? O yüzden Emine Bulut ne ilk ne son olacak. Toplum olarak bizim bilinçlenmemiz lazım. Devletten bir şey gelmeyeceği kesin, en azından iş yerlerimizde sendikalarımızdan destek, bu yönde çalışmalar bekleyebiliriz bu konuda.

Çerkezköy Arçelik'ten bir kadın işçi

Kadın cinayetlerine karşı fabrikalardan bir mücadele örelim, örgütlenelim!

Fabrikada Emine Bulut'un cinayet haberini duyduğumuz andan beri kadın cinayetlerini konuşuyoruz. Ne yapılmalı? Ne yapılmıyor? Devlet neden bir şey yapmıyor? Bu sorulara ağırlıklı olarak verilen cevap "hapse girince birisi onu içeride öldürür" yada "idamın geri gelmesi" oluyor. Peki o zaman burada devletin vasfı nedir? Ya da katilin öldürülmesi midir çözüm? Hangi katilin öldürülmesi ile bitmiş cinayetler, şiddetler? Hiçbirisinde. Kadınlar, babası, eşi, kardeşi, kısacası diğer hizmet ettikleri erkekler tarafından öldürülüyor. Eş, dost, akraba ise bu erkeklere defalarca destek vererek kadına baskı uyguluyor. Yetmez bu erkekler bir de erkek egemen kapitalist düzen tarafından da korunur! Öncelikle bilmemiz gereken kadın ölümlerinin birer sebep değil sonuç olduğudur. İkincisi devlet, erkek egemen kapitalist sistemin, sermayenin koruyucu-

su olduğu için kadınların ezilmesini karşısında çözümün değil sorunun, sorumlunun ta kendisidir. Üçüncüsü de biz emekçi kadınlar en büyük yükü taşıyoruz; kapitalizmden de erkek egemenliğinden de en çok biz çekiyoruz. O zaman yapılması gerekeni biz emekçi kadınlar yapmalıyız. Kadının kendini güçlü hissedeceği an kendi ayakları üstünde durmaya çalıştığı ansa çalışma hakkımızı savunmak için dahi emekçi kadınlar olarak en öne çıkmalıyız. Baskıya, şiddete uğruyorsak en çok biz emekçi kadınlar birbirimize destek olmalıyız. Sendikalarımızdan sadece kadınların değil, tüm işçilerin katılacağı fabrikada düzenlenecek eğitimler talep etmeliyiz. Kendimizi ve birbirimizi şiddete karşı savunmak, kadınların öz savunma hakkını kullanabilmesi için emekçi kadınlar olarak en önde olmalı, örgütlenmeliyiz.

Fabrikalardan haberler

Aliağa Belediyesinden atılan bir işçi

Ekmek mücadelemizden bir adım geri atmayacağız

Ben 2004 yılından beri Aliağa Belediyesinde kadrolu olarak çalışıyorum. Serkan Acar geldiğinden beri basın-halkla ilişkiler İşkur sorumlusuyum. Seçimden hemen sonra 13 Mayıs'ta bir genelde yayınladı Serkan Acar. Bu genelge gereği herkes giriş kadrosuna geri gönderildi ve birçok işçi arkadaşına bilmediği işler yaptırıldı. Ben de onlardan biriyim. 11 Haziran tarihinde de tüm kadrolu işçiler olarak çıkışlarımız verildi. Ben eşimle birlikte çıkarıldım.

Eşim de kadroluydu ve eşim işten çıkarıldığında ayağından rahatsız olduğu için raporluydu. Bu iş kanununa aykırı şekilde gerçekleşti. Raporlu, izinli, doğum izninde olan bütün arkadaşlarımız kanuna aykırı şekilde işten çıkarıldı. 2 ekme bir den kesildi evimizde. Ben 15, eşim 22 senelik işçi. Biz işi bilen, emeğimizle çalışan insanlarız. Bizler siyasetle gelmedik. Bu işin maddi olduğu kadar manevi boyutu da var. Bir paçavra gibi atılmak bizim için artık onur

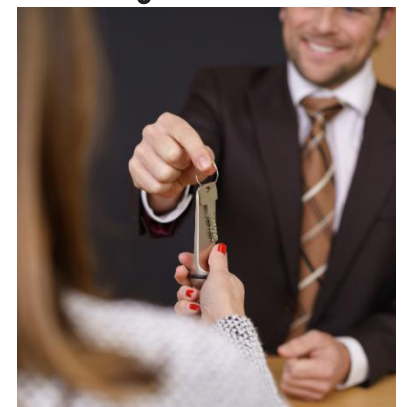
mücadelesi oldu. Biz şuan tıpkı işimize gider gibi her gün direniş çadırımızın başındayız. Bayramı bile burada kutladık. Bu 40 derece sıcakta çadırın altında ekmeğimiz ve onurumuz için mücadele ediyoruz. Ve biliyoruz ki bu davalar ayrı ayrı değil birleşerek kazanılacak. Bu gidişatı ancak biz işçiler birlikte mücadele ederek değiştirebileceğiz. Sadece kendimiz için değil tüm işçi mücadelesine emsal olmak için direnmeye devam edeceğiz.

Bursa'dan bir turizm işçisi

Birlik olmaktan başka çaremiz yok

Bir turizm sezonunu daha neredeyse geride bıraktık. Geride bıraktığımız sezon boyunca sürekli olarak fazla mesai yapıp, neredeyse izinsiz çalışmak zorunda kaldık. Düşük sezonda kaç kişi çalışıyorsak, yoğun olan sezonda da aynı kişi sayısıyla çalıştık. Normal koşullarda en az iki kişinin çalışmasını gerektiren işler, bir işçinin omuzlarına yükleniyor. Yani otel yönetimleri daha az çalışanla daha çok iş üretmenin ve bir işçiden karşılıksız alabilecekleri en çok verimi alarak daha fazla kâr etmenin peşinde koşuyorlar. Otel yönetimleri sürekli olarak bizlerden daha fazla fedakârlık isterlerken, konu biz işçilerin birtakım haklarına ve taleplerine gelince türlü oyunlarla çalışanların haklarını gasp ediyorlar. Bir sezon boyunca bütün yoğunluğun altından kalkmamıza rağmen çalıştığımız iş yerinde ne maaşlarımızda bir artış oldu, ne de düzenli bir şekilde maaşlarımızı alabildik. Maaşlarımızı geç almamız ne patronun

ne de onun adına oteli yöneten müdürlerin meselesi haline gelmedi. Onlar daha çok otelin kassasına bütün sezon boyunca ne kadar para girdiğini ya da patronun nerede nasıl tatil yapacağını düşündü. Maaş günü kasada para yokken aynı gün patronun tatili için ya da en yakın arkadaşının düğününde güzel bir hediye için paralar harcadı. Biz maaşlarımızı alamamışız, geç almışız umurlarında bile değil. Çalışma koşullarımızı düzeltmek için ne patronun ne de onun müdürlerinden bir şey bekleyemeyiz. Biz turizm işçileri olarak birlik içerisinde hep beraber mücadele ederek ancak çalışma koşullarımızı iyileştirip haklarımızı kazanabiliriz.

İstanbul Ataşehir'de direnen Cargill işçileri Emeğin yok sayıldığı bugünlerde direnişimizle işçi sınıfına ışık tutuyoruz

30 Ağustos Cuma günü 500. gününü tamamlayan bir direniş Cargill direnişi. Soğuğu sıcak yağmuru güneşi gören mevsimler atlatan, ancak hedefine kararlılıkla devam eden bir direniş

Cargill direnişi. Önemli olan mücadele etmek değil, muhakkak ki mücadele önemli ama hedefine ulaşmak emeğin yok sayıldığı bugünlerde işçi sınıfına bir ışık tutabilmektir bu dönemde yapı-

lan mücadeleler. Cargill direnişi artık İstanbul'a taşınmış durumdadır. İşçilerin talepleri açık ve nettir. Yapılan hatadan dönülün, işçilere fabrikalarında işbaşı yaptırılın, ayrıca işveren vekilleri işçilerin anayasal haklarına saygı duysun. Önemli olan bu saatten sonra mücadelenin devam etmesi, direnişte olan işçilerin yalnız bırakılmamasıdır. Emek dostlarının bu konuda hassasiyetlerini esirgemeyeceklerine olan inancımız tamdır. Hep beraber emeğin iktidarı için birlik olma vaktidir. Tüm dostlarımıza selamlar ederiz.

İstanbul Havaalanı'ndan bir depo işçisi

Havaalanı işçileri bir araya gelelim

Merhaba arkadaşlar. Ben İstanbul'daki yeni havaalanında depo işçisi olarak çalışıyorum. Havaalanı açıldığından beri burada çalışıyorum. İsimiz uçaklara gelen yiyecek maddelerini soğuk depolara istiflemek. Buranın sorunları saymakla bitmez. Bizim depo sorunlarımız ayrı havaalanının sorunları apayrı. Soğuk depoda çalıştığımızdan

bazen burada uzun saatler kalmak zorunda kalıyoruz. Bu da bizde bel ağrısı yapıyor. Belimizi sürekli üşütüyoruz. Üşüttüğümüzü söylediğimizde de izin alamıyoruz. Ya da depoda kalma süremizi azaltmıyorlar. Kronik bel ağrıları yaşıyoruz. Herhangi bir önlem almıyor. Yapılan tek şey bizi deli gibi çalıştırmaları. Hala servislerimiz geç geliyor.

Eve gitmek için saatlerce servis bekliyoruz. Bu sorunu hala çözümüyorlar. Bizim bir araya gelip tıpkı inşaat sırasında eylem yapan işçiler gibi eylem yapmamız lazım. Biz eğer bir araya gelsek sorunlarımızı çözebiliriz. Yoksa hasta olmaya ve çözümsüz kalmaya devam ederiz.

İstanbul'dan bir tekstil işçisi Örgütlenirsek güçlüyüz!

Merhaba işçi kardeşlerim. Ben İstanbul Güneşli'de bir tekstil firmasında çalışıyorum. Bizim sektörün sorunları anlatmakla bitmez ama son dönemde yaşadıklarımızı anlatmak istiyorum. Önce kriz var dediler hepimizi işten atmakla tehdit ettiler, fabrikayı kapatırız dediler. Ortada bir sebep yokken hem de. Şimdi de bir dolu sipariş almışlar fazla mesai yaptırıyorlar. Fazla mesailerimizi alamadığımız gibi ola ki mesaimizi almışsak dünya kadar laf ediyorlar. Sanki bize iyilik yapmışlar gibi başımıza kakıp duruyorlar. İşçi kardeşlerim, ben asgari ücretle çalışan biriyim. Ekonomik kriz yaşıyoruz. İki çocuğum var. Her

şey ateş pahası oldu. Evimize doğru düzgün sebze alamıyoruz. Alım gücümüz düştü her şeye zam yapıldı ama maaşlarımız yerinde sayıyor. Kimse sen nasıl geçiniyorsun ev kiradayken ve iki çocukla diye sormuyor. Patronlar anca bizi öldürseye çalıştırma derdinde. Maaşlarımıza zam istediğimizde hep aynı lafı duyuyoruz, kriz var diyorlar. Yıllardır kriz var diye bizi tehdit ediyorlar. Zam vermiyorlar. Artık mücadele etme ve hakkımız olanı alma zamamı gelmedi mi? Bizi bu sömürden kurtaracak olan yine biziz. Yeter ki bunu görelim.

Patronlar yaz-kış saldırıyor. Sınıf mücadelesinde yaz tatili olmaz

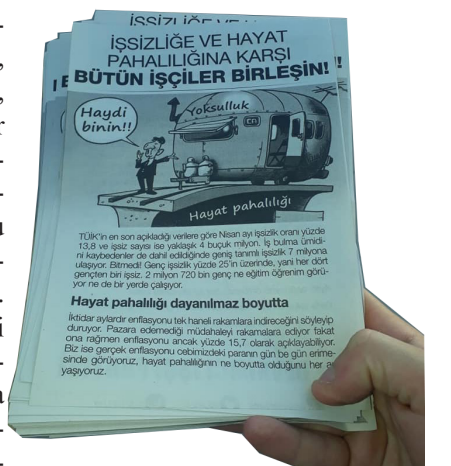

Ekrem İmamoğlu ile Tayyip Erdoğan arasındaki tatil polemizi sürerken işçi ve emekçilerin izin haklarını istedikleri gibi kullanamadıkları, iki bayram tatili olmasına rağmen dinlenmeye fırsat bulamadan son hızla üretmeye devam ettikleri bir yaz dönemini geride bıraktık. Devrimci İşçi Partisi de bu yaz döneminde işçi sınıfının gündemlerine yönelik ajitasyon ve propaganda faaliyetlerini ara vermeden sürdürdü. Fabrikalar ve tersaneler, işçi evleri, emekçilerin sabahın erken saatlerinde mesaiye gitmek üzere kullandıkları yollar, metrobüs ve

fabrika servisleri durakları faaliyetlerimizin mekânları oldular. Bu faaliyetlerde işçi sınıfının sesi ve sermayenin yalanlarına karşı gerçeklerin savunucusu, partimizin merkezi yayın organı Gerçek'i okurlarıyla buluşturduk. İşsizliğe, pahalılığa karşı hem sömürü düzenini teşhir eden hem de işçi sınıfının sorunlarının çözümünü anlatan bildirimlerimizi dağıttık. "İşsiz iş, herkese aş, emekçi halka hürriyet!" dedik. Fabrikalarda sermayenin, kıdem tazminatı başta olmak üzere kazanılmış haklarımızı gasp etme planlarını anlattık, "Birleş Örgüt-

len, Genel Greve hazırlan!" dedik. 31 Mart seçimlerinin ardından İstanbul seçimlerinin tekrarlanmasıyla yerel seçim gündemi neredeyse Haziran'a kadar tüm siyaseti belirliyordu. Bugüne kadar seçim dönemlerinde halkımızdan en çok duyduğumuz eleştiri partilerin seçim bittikten sonra halkı unutması, kapısını çalıp hal hatır sormayı bırakmasıydı. Bu sefer de öyle oldu. Burjuva siyaseti yine meydanlardan sırça köşklere geri çıktı. Küçük burjuva sol muhalefet ise istibdadın onları sürgün ettiği gettolarına geri çekilip kafe siyasetine dönüş yaptı.

Seçimler hiçbir derde deva olmamış, istibdadın zincirli meclisi EYT'lilerin taleplerini gündeme dahi almadan tatile çıkmış, mutfaktaki yangın sönmemiş, fabrikalarda işten çıkarmalar artmıştı, toplu sözleşmelerde biraz olsun kayıplarını telafi edeceğini düşünen işçiler ve kamu çalışanları sendika bürokrasisinin ihanetleriyle karşılaşacaktı. Devrimci İşçi Partisi bu dönem sınıf siyasetini öncü işçilerle buluşturma çabasıyla geçirdi. Daha zorlu ve çetin bir mücadele dönemine giriyoruz. Sınıf siyasetini yükseltmeye devam edeceğiz.

Türk-İş teslim oldu! Türk-İş yönetimi ve Ergün Atalay istifa!

Türk-İş ve hükümet kamu kesimi toplu sözleşmelerinde bayramın ikinci gününde anlaşmaya vardı. Türk-İş'in sözleşme masasına koyduğu taleplerle karşılaştırıldığında bir anlaşmadan ziyade Türk-İş'in teslimiyetinden bahsedilebilir. Türk-İş Başkanı Ergün Atalay ve yönetim kurulu bu teslimiyetin baş sorumlusudur.

Türk-İş önce ne istedi, sonra neye imza attı?

Türk-İş'in önerisinde en düşük işçi ücretinin 3.500 liraya yükseltilmesi ve bunun üzerine 300 lira seyranen zam vardı. Varılan anlaşmada 3.500 lirayı geçmemek üzere 150 lirayı kabul etti. İlk altı ayda yüzde 15 zam isteyen Türk-İş, yüzde 8 zamma razı oldu. İkinci altı ayda enflasyon üstüne yüzde 3 refah payı isteyen Türk-İş, enflasyon farkı olmadan yüzde 4'lük zam oranına razı oldu. Anlaşmada ikinci altı ay için enflasyonun yüzde 4'ü geçmesi halinde enflasyon farkı ödenmesinden bahsedilse de bu fark ikinci yılın başında ödeneceği için kamu işçilerinin ilk yıl aldıkları zammın enflasyon karşısında tamamen korumasız bırakıldığı görülüyor.

Refah payı yok! İşçiyi enflasyona ezdirecekler!

İki yıllık sözleşmede ikinci, üçüncü ve dördüncü altı aylar için Türk-İş enflasyon oranı kadar zam ve üzerine 3 puan refah payı istemişti. Yüksek enflasyon ortamında gerçekten bir zamdan bahsedebilmek için bu talep son derece makuldür. Oysa anlaşmada tam tersi kabul edilmiştir. Yüzde

3 zam oranının üzerine enflasyon farkı verilecek. Enflasyon oranının altı ayda yüzde 3'ün altında olmasının imkânsız olduğu düşünüldüğünde bunun anlamı açıktır. İşçi enflasyon oranından bir kuruş fazla zam alamayacaktır. Ayrıca enflasyon rakamının her ay değil altı aylık hesaplanması da hep patronun işine geliyor. Geçtiğimiz yıl yüzde 25'lere kadar varan enflasyon oranları yaşadığımız halde

enflasyon farkları hep enflasyonun düşük gösterildiği aylarda yapıldı. Yani üzerinde anlaşmaya varılan sözleşme işçiyi enflasyona karşı korumadığı gibi ücretleri enflasyona ezdirmek üzere tasarlanmış durumda.

İşçi hesap sormalı! İşbirlikçi yönetim istifa!

Türk-İş yönetimi hükümete ve

patronlara karşı işçinin temsilcisi olarak değil hükümetin ve patronların işçiler içindeki ajanları olarak davranmışlardır. İşçiyi teskin etmek için eylem kararı alıp, bayramın ortasında alelacele sözleşmeyi imzalamaları bundandır. Türk-İş bürokratları işçiden ve işçinin gücünden, hükümetten ve patronlardan bile daha çok korkmaktadır. Koltuklarına işçinin gücüyle gelmeyenler koltuklarını

korumak için de kendilerini oraya taşıyan siyasi ve ekonomik güç sahiplerine diyetlerini ödemektedir.

Sadece Türk-İş üyeleri değil tüm işçi sınıfı bu işbirlikçi bürokratlardan hesap sormalıdır. Hükümet ve patronlar kamu sözleşmesinin MESS başta olmak üzere özel sektörü etkileyen önemli sözleşmelere örnek teşkil etmesini sadece 200 bin kamu işçisini değil diğer sektörlerdeki yüz binlerce işçiyi hatta yine 2 milyondan fazla kamu emekçisini enflasyona ezdirmeyi böylece krizin faturasını bir bütün olarak emekçi sınıflara ödetmeyi istiyorlar. Bu ihanet sözleşmelerinin kötü örnek teşkil etmesini engelleyecek tek şey işbirlikçilerin Türk-İş yönetiminden kovulmasıdır. Bu olduğu takdirde işbirlikçilerin akıbeti ibret-i âlem olacaktır. İşçi sınıfı zincirlerini kırarak ve sermayenin karşısına üretimden gelen gücüyle çıkabilecektir. Türk-İş'in tabanından ve işçi sınıfından tek bir ses yükselmeli ve bürokratların Ankara'daki koltuklarını sarsmalıdır: Türk-İş yönetimi ve Ergün Atalay istifa!

Özrü kabahatinden büyük

İmzaladığı sözleşme yüzünden tepki çeken Türk-İş Başkanı Ergün Atalay'ın bakanın kulağına eğilerek söylediği "uzasa işi karıştıracağız en azından kapattım böyle" sözleri açık kalan mikrofondan duyulunca işçilerin haklı öfkesi daha da arttı. İhanetle suçlanan Ergün Atalay'ın savunması "özrü kabahatinden büyük" dedirtti.

Ergün Atalay skandal yaratan sözlerini, KHK ile kadroya geçen taşeron işçilerin toplu sözleşme görüşmelerine dâhil edilmemesi, belediye işçilerine ilave ödeme konusunun çözülmemesi ve kadro alamayan taşeron işçilerinin kadroya alınmaması meselelerinin çözülmediğini ve bunları gündeme getirip konuyu sözleşmenin gündeminden saptırmak istemediğini söyleyerek izah etmeye çalıştı. Bu gerekçe doğru bile olsa, kamuda hâlâ kanayan bir yara olan taşeron sorununu toplu sözleşme masasına getirmeyen, güya kadroya alınan işçileri TİS kapsamına alamayan Ergün Atalay, işçilerin haklarına ve sorunlarına hükümetle aynı taraftan baktığını itiraf etmiştir.

Bunu söyleyen ya saftır ya hain!

Ergün Atalay işçiyi enflasyona ezdiren zam oranlarına açıklama getirmeye çalışırken resmi enflasyon rakamının yüzde 5 olduğunu söyleyerek hükümetin bile söylemeye cesaret edemeyeceği bir çarpıtmaya girişiyor. TÜİK'in yeni açıkladığı resmi enflasyon oranı yüzde 16,65! Yüzde 5 enflasyon Türkiye Cumhuriyeti Merkez Bankası'nın (TCMB) resmi enflasyon hedefidir. 2012 yılından bu yana yüzde 5 olarak belirlenen bu hedef hiçbir zaman

tutturulamamıştır. 2018 yılında yüzde 5'lik hedefe rağmen yüzde 20,8 olarak gerçekleşen enflasyonun 2019 sonunda yüzde 13,9 olması bekleniyor. TCMB'nin resmi enflasyon tahmini 2020 için yüzde 8,2'dir ve 2021 için yüzde 5,4 olarak belirlenmiştir. Ergün Atalay ben de bu rakama inanmıyorum ama uymak zorundayım diyor. Oysa hükümetin kendisi yüzde 5 rakamının gerçekçi olmadığını defaten ilan etmiş durumdadır. Gerek TCMB açıklamalarında gerekse hükümet programında ifade edilen rakamların politik sebeplerle düşük tutulduğu açıktır. Ergün Atalay ya bunu bilmeyecek kadar saftır ya da bildiği halde gerçekleri çarpıtarak temsil ettiği işçilere ihanet etmektedir.

Grev kırıncısını başka yerde arama

Bir sendika başkanı olup işçinin neden grev yapamayacağını anlatan bir kişi de başka türlü tanımlanamaz. Ergün Atalay neden sözleşmeyi imzaladığını açıklarken işçinin neden grev yapamayacağını izah çabasına girişmiştir. Grev yapan işçiyi halkla karşı karşıya getirmek patronların ve hükümetlerin her zaman başvurduğu kirli bir söylemdir. Ancak biz aynı söylemi bu sefer bir sendika konfederasyonu başkanının ağzından duyuyoruz. Neden grev

yapılmaması gerektiğini anlatan Atalay, "uçaklar kalkmayacak, ekmeğe çıkmayacak, arabalar çalışmayacak" diyerek gerici bir ajitasyona girişiyor. Bitmiyor! Utanmadan, işçinin grev sürecinde maddi sıkıntı çekeceğini söylüyor. Kendisinin ve bu ihanet sözleşmesine imza atan sendika başkanlarının astronomik maaşlarından ve sendikaların hiçbir zaman kullanılmayan grev fonlarından bahsetmiyor tabii. İşçiyi greve hazırlayacak olan, işçilerin aidatlarını kendi maaşları için değil hak arama mücadelesi için kullanması gereken Türk-İş ve üye sendikaların başkanlarıdır.

Bu işi böyle kapatamazsın

Ergün Atalay tüm sözleriyle tamamen bilinçli ve planlı bir biçimde işçileri enflasyona ezdiren sözleşmeye imza attığını ve her aşamada meseleye işçilerin değil hükümetin gözünden baktığını itiraf etmiştir. Ayrıca attığı tüm adımları Türk-İş yönetim kurulu yer alan sendikaların başkanlarıyla beraber attıklarını da açıklamış ve bu ihanete hep birlikte imza attıklarını ilan etmiştir. Ergün Atalay, bakana "bu işi kapattım" demiştir demesine ama Ergün Atalay ve Türk-İş yönetimi istifa etmeden bu iş kapanmaz!

Ergün Atalay ve Türk-İş yönetimine istifa çağrısı

İmza kampanyası

Ergün Atalay ve Türk-İş Yönetim Kurulu istifa etmelidir!

Türk-İş Başkanı Ergün Atalay ve onun kararlarına ortak olan Yönetim Kurulu tarihte az görülür bir skandala imza atmış bulunuyor. Hükümetin bile artık ciddiye almadığı yüzde 5'lik enflasyon hedefini resmi enflasyon olarak kabul eden Atalay, devletin kurumlarının resmen açıkladığı enflasyonun (Temmuz ayı gerçekleşmiş enflasyon TÜİK'e göre yüzde 16,65, yıl sonu TCMB öngörüsü yüzde 13,9) altında bir zamma imza atıyor. Üstelik basın toplantısında kapalı sandığı mikrofonun önünde, bakana "uzasa işi karıştıracağız, en azından kapattım böyle" diyerek yüz binlerce kamu işçisini "sattığını" itiraf ediyor.

Türkiye devasa bir ekonomik krizle karşı karşıyadır. İşçi sınıfının en büyük sendika konfederasyonu bu krizi bütünüyle sermayeden ve hükümetten yana bir yönetimle geçiremez. Özellikle de kıdem tazminatı hakkının saldırı altında olduğu bu dönemde böyle bir

yönetimle işçi sınıfının kırmızı çizgileri korunamaz. Türk-İş Başkanı Ergün Atalay ve onun bütün kararlarına ortak olmuş olan Türk-İş Genel Yönetim Kurulu derhal istifa etmelidir. Bu sözleşmenin altına imza atan ve Türk-İş yönetiminin yüz kısırtıcı tutumunu onaylayan 10 üye sendikaların başkan ve yöneticileri de aynı şekilde sorumludur.

Bütün mesleki ve siyasi faaliyetlerini işçi sınıfının haklarını savunmaya hasretmiş olan bizler, Türkiye işçi sınıfının en güçlü örgütünün tabanındaki bütün üyelerini, iş yeri temsilcilerini ve Türk-İş'e bağlı sendikaların bu ihaneti onaylamayan genel ve şube yönetimlerini, işçi sınıfının çıkarlarını ayaklar altına almış olduğu gün gibi ortaya çıkmış olan bu yönetimin görevinden derhal ayrılması için yapılabilecek her şeyi yapması için harekete geçmeye çağırıyoruz. Kaybedilecek bir gün bile yoktur!

İşçi sınıfına, işçilerin hayati haklarını hakkıyla koruyacak ve işçilere hesap verecek yöneticiler gerekiyor!

20 Ağustos 2019

Korkut Boratav, Oğuz Oyan, Sungur Savran, Fikret Başkaya, Atılay Ayçin, Nilgün Tunçan Ongan, Hayri Kozanoğlu, Atilla Özsever, Çetin Yelken, Necla Akgökçe, Şadi Ozansü, İzzettin Önder, Zeki Kılıçarslan, E. Ahmet Tonak, Aziz Konukman, Arif Koşar, Gaye Yılmaz, Kemal Parlak, M. Meryem Kurtulmuş, Fadime Gök, Onur Hamzaoğlu, Şebnem Oğuz, Ferda Dönmez Atbaşı, Barış Terkoğlu, Barış Zeren, Mustafa Kemal Coşkun, Özlem Özkan, Galip Yalman, Aydın Arı, T. Hakan Ongan, Murat Birdal, Güven

Gürkan Öztan, Fatih Yaşlı, Levent Dölek, Savaş Karabulut, Mert Kükrer, İbrahim Doğanül, Özgür Öztürk, Kurtar Tanyılmaz, Yüksel Akkaya, Mehmet Türkay, Gökçe Çataloluk, Gökhan Atılğan, Egemen Cevahir, Bahadır Aydın, Barkın Asa, M. Cemil Ozansü, Mert Ertan, Tolga Tören, Deniz Hakyemez, Ecehan Balta, Kutlu Dane, Hakan Mihçı, Seçkin Özsoy, H. Cevahir Kayam, D. Ali Millioğulları, Ömer Mollaer, Z. Pelin Bayındır, Işıl Ünal, Sibel Bekiroğlu, Sezen Çilingir, Bilge Cengiz, Hale Uysal

EYT'liler bu memleketin hakkı gasp edilmiş evlatlarıdır!

Tam 20 yıl önce 8 Eylül 1999 yılında çıkarılan bir yasayla emeklilikte yaş şartı getirildi. O güne kadar erkeklerde 25, kadınlarda 20 yıl çalışmış ve 5 bin gün prim ödemiş emekçiler emeklilik hakkı elde ediyordu. Bir gece yarısı operasyonu ile yangından mal kaçırıcısına meclisten geçirilen ve geriye dönük işletilen bir yasal düzenlemeyle bu hak gasp edildi ve emeklilikte yaşa takılanlar (EYT) ortaya çıktı.

İşte bu yasal gaspın 20. yılında "bizimkisi bir hak hikâyesi" diyen EYT'liler 8 Eylül Pazar günü saat 12:00'de Ankara Tandoğan Meydanında EYT'lilerin mağduriyetlerinin bitmesi için "Bu hak gaspı son bulsun" şiarıyla bir miting düzenliyor ve insanca yaşamak için birlikte mücadele etmeye çağırıyorlar.

EYT'li lütuf değil, hakkını istiyor!

İstekleri elbette meşru, basit ve kolayca karşılanabilir istekler. Ancak istibdad rejimi EYT'lileri bir yük, sonradan türeyen insanlar gibi gösterip bir de elindeki medya gücüyle EYT sorununu olduğundan farklı göstermeye, sorun sanki hak gaspı değil de EYT'lilerin kendisiymiş gibi bir hava yaratmaya çalışıyor. Bu da yetmiyor istibdadın

ortağı MHP'li bir vekil, geçtiğimiz ay sosyal medya hesabında MHP ve AKP'nin düşmanlarını listelerken EYT'yi de listeye dahil ediyor ve "Ne yaparsanız boş. Zafer bizim" diyor.

Her şeyden önce EYT'liler erken emeklilik istemiyor sadece mezarda emekliliğe karşılık. Türemediler, alın teri döktüler, prim ödediler ve sadece kazanılmış haklarını istiyorlar.

Söylenildiği gibi 12 milyon değil, 2,5 milyon EYT'li var ve EYT'lilere emeklilik hakkı verilmesinin maliyeti ise 26 milyar değil, sadece 6-7 milyar liradır.

Devlete vergi borcu olan ilk 100 şirketin toplam borç tutarı 31 milyar lira!

Birtakım şirketlerden silinen vergi borçlarının miktarı 3 milyar lirayı geçiyor!

Emekçilerin alın terinden yapılan kesintilerle oluşturulan İşsizlik Sigortası Fonu'ndan 11 milyar lira yağmalandı ve yağmalanmaya devam ediyor!

Hazine geçtiğimiz yıl 71 milyar lira faiz ödedi, önümüzdeki yıl ise faiz ödemeleri 107 milyar liraya çıkacak.

Patronlara peşkeş çekmeye gelince her türlü kaynak fazla fazla varken emeğini, alın terini ortaya koymuş, primlerini ödemiş, emekliliği hak etmiş insanların hakkını gasp edemezsiniz. EYT sorunu çözülemiyormuş gibi yapamazsınız. EYT sorununu bilerek ve isteyerek

çözmüyorsunuz!

Patron partilerinden işçiye emekçiye dost olmaz!

Düşmanlık meselesine gelince belki de senelerce AKP veya MHP'ye oy vermiş bu insanlar bugün umut bağladıkları bu patron partilerinden bir hayır gelmeyeceğini, onların patronlara dost işçiye düşman olduklarını görüyorlar. Zafer kazanma meselesine gelince ise bugün seçim gündeminden bağımsız bir miting düzenlenmesi, bu mitinge sendikaların ve meslek örgütlerinin dolaylı da olsa destek vermesi önemlidir. Ama yeterli değildir.

EYT'linin hak arama mücadelesine

si, işçinin kıdem tazminatına sahip çıkmasından, memurun iş güvencesini savunmasından bağımsız değildir. Sermayenin ve onun iktidarının, patrona peşkeş çekecek parayı her zaman bulmasıyla işçiye zam yapmaya gelince bütçe disiplinine sığınmasının temeli aynıdır. Bakanlara özel uçaklar, helikopterler tahsis edilirken memleketin yanan ormanlarına müdahale için uçak bulunamamasının sebebi aynıdır. Bu düzen patronların düzeni, bu partiler patronların partileridir. Zafere giden yol da tüm patron partilerine sırt çevirerek yüzümüzü işçi sınıfına dönmekten, emekçilerin ittifakıyla, fabrikalarda, iş yerlerinde üretimden gelen gücü kullanmaktan geçiyor.

İşte bu yüzden...

Kıdem tazminatına dokundurtmayız demek için,

657'ye sahip çıkmak için, Patronlara değil, işçiye emekçiye bütçe demek için,

Memleketin ormanları talan edilmesin demek için,

Tüm bu mücadeleleri birleştirmek için,

"Bu hak gaspı son bulsun" diyen EYT'lilerle birlikte Ankara'da olacağız.

Genel-İş genel kurulu: Sorun çok ancak yol haritası yok

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikasının 17. Genel Kurulu 23-24-25 Ağustos tarihlerinde Ankara'da gerçekleştirildi. Üç gün süren genel kurulun ilk günü, "Uluslararası küresel ekonomi ve siyaset bağlamında sendikal haklar ve kamu hizmetlerinin geleceği" başlığıyla düzenlenen bir konferansla başladı. Konferansın ardından, açılış konuşması ve başkanlık divanının oluşturulmasıyla resmi genel kurul başladı. Genel-İş Genel Başkanı Remzi Çalışkan yaptığı açılış konuşmasında Diyarbakır, Van ve Mardin belediye başkanlarının hukuksuz bir şekilde görevden alınmasının halk iradesine ağır bir darbe olduğunu söyledi. Genel kurulunu selamlayan DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu da tüm kamu idarelerinde ve belediyelerde taşeron çalışmayı ortadan kaldırıncaya kadar mücadeleye devam edeceklerini ifade etti.

Genel kurulun ilk günü siyasi parti, kitle örgütleri, yerli ve uluslararası konukların konuşmalarıyla tamamlandı. Konuşmacılar genel olarak emekçilere yönelik saldırılara değindiler ve 3 belediyeye kayyum atanmasını da eleştirdiler. Salondan da sık sık "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği" sloganı yükseldi.

Direnışteki Aliğa Belediyesi işçileri kürsüden seslendi

98 gündür direnen Aliğa Belediyesi işçileri, üyesi oldukları sendikadan genel kuruluna "Direne direne kazanacağız", "İnadına sendika inadına DİSK" sloganlarıyla girdiler. Günlerdir kent meydanında direnen işçiler mücadeleden vazgeçmeyeceklerini ifade ettiler.

Salondan sık sık "Aliğa işçisi yalnız değildir" sloganıyla direnen işçilere destek geldi.

DİSK/Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu da bir konuşmayla genel kurulu selamladı. Grevlerini yasaklayan Bakanlar Kuruluna ceza ödeten tek sendika

olduklarını ve aldıkları 50 bin lirayı grev fonuna aktardıklarını belirten Serdaroğlu, metal sektöründe yaklaşan MESS grup toplu iş sözleşmesine dikkat çekti ve bunun için hazırladıklarını dile getirdi.

Patron partisi CHP'nin kürsüye yerleştirildiği genel kurul, sosyalistlere ve üyelere kapalıydı!

Genel kurula sosyalist partiler özellikle ve bilinçli bir şekilde davet edilmediler. Sadece yayımladıkları gazeteleri temsilen ve genel kurulu izlemek üzere bir basın görevlisinin genel kurula gelebileceğini ifade ederek davetiye gönderdiler.

Sosyalistleri genel kuruldan uzak tutmaya çalışan sendika bürokratları, patron partisi CHP'yi en iyi şekilde ağırlamayı ihmal etmedi. Sendika bürokratlığından emekli olup CHP'de milletvekilliğine terfi edenlerden Süleyman Çelebi'ye divan başkanlığı; İZBAN işçilerinin

grevini kırmak için çaba sarf etmiş olan Kani Beko'ya da kürsüden konuşma hakkı uygun görülmüş. Yetmemiş olacak ki, CHP'den bir de Veli Ağbaba'ya kürsüden söz hakkı verildi.

CHP sözcüsü Veli Ağbaba taşeron şirket işçiliğinden kadroya geçirilme sürecinde haksızlıklar yapıldığını vurgularken, kendilerinin her zaman emekten, emekçiden yana olduklarını söyledi. Genel kurulda yaşanan en vahim tablolardan biri belki de buydu. Çünkü bunları söylediğinde hemen sağ tarafında bulunan Divan Kurulunda, sendika üyesi oldukları için CHP'li Aydın Büyükşehir Belediyesinde işten atılan ve bir yılı aşkın süredir direnen

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

Vahim olan sadece bu değil, işçilerin üyesi oldukları DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikasının genel başkanı oturuyordu. Utanmazlığın, ahlaksızlığın resmi daha nasıl anlatılabilir? O yüzden boşuna dememişler ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz.

Vahim olan sadece bu değil,

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

di. Daha da vahimi genel kurulu izlemek için gelen bazı üyelerin genel kurula alınmamasıydı. Daha önceden hazırlanmış bir listeye delegeler dışında genel kurulu izlemek için gelen üyelere ilk gün giriş kartları dağıtıldı. Ancak özellikle ikinci gün, önceden listeye adları yazılmadığı için birçok üye işçi içeri alınmadı.

tından ve ülkeden söküp atana kadar mücadeleye devam edeceğiz" dedi. Oy birliğiyle kabul edilen karar tasarısında da "Sendikal hak ve özgürlüklerin önündeki her türlü engellerin kaldırılması ve KHK ile geçiş yapan işçiler başta olmak üzere tüm işçilerin özgür toplu sözleşme ve grev hakkını elde edebilmesi için mücadele edeceğiz" ifadesine yer verildi. Fakat bu sözler daha önce söylenenlerden bir adım öteye geçemedi. Eksik olan bunun için nasıl bir mücadele verileceği, nasıl bir yol izleneceği konusunun tartışmaya dahi açılmaması oldu. Geçen dört yılda gösterilen pratiğin muhasebesi yapılmadı. İşçi mücadelesinin en önemli silahı olan grevler gündeme alınmadı. Bunun bir sonucu olarak sendikaların grev fonu olup olmadığı da haliyle sorgulanmadı bile.

Taşeron işçilerinin önemli bir kısmını örgütleyerek 100 bin üyeye yaklaşan bir sendikadan genel kurulundan taşeron işçilerinin sorununu çözecek somut bir mücadele yöntemi ortaya çıkamamıştır. Kıdem tazminatının savunulmasından KHK'lı işçiliğe kadar işçi sınıfına yönelik saldırılara karşı çözümün adresi artık tabandır, iş yerleridir. Mücadelenin sadece sözle verilmeyeceği çok açıktır. Fiili mücadele yöntemleri için şimdiden iş yerlerinde hazırlık yapılmalıdır. Bunun için sendikaya üye olmak ve sahip çıkmak yeterli değildir, aynı zamanda sendikayı denetlemek de gereklidir.

Cargill direnişi İstanbul'da: Kazanana kadar buradayız!

Cargill işçileri 16 aydır Bursa Orhangazi'deki fabrikanın önünde sürdürdükleri direnişi 20 Ağustos Salı günü şirketin İstanbul'daki Ataşehir Paladium Towers'da bulunan merkezinin önüne taşıdı. Cargill'in, Tek Gıda-İş'te örgütlendikleri için 14 işçiyi işten atmasıyla başlayan direniş, geçtiğimiz ay haklılığını mahkemede de tescil ettirmiş ve davada işe iade kararının yanı sıra sendikal tazminata hükmedilmişti.

Cargill işçi düşmanlığında işçiler direnişte kararlı

Ancak Cargill yönetimi, işçileri işe başlatmadığı gibi kararı temyiz ederek işçi ve sendika düşmanlığında kararlı olduğunu gösterdi. Öte yandan işçiler de direnmekte kararlı. Bu kararlılıklarını 16 aydır sürdürdükleri direnişle ve geçtiğimiz yıl Orhangazi'den Ataşehir'e tüm yolu yürüyerek yaptıkları eylemlerle gösterdiler. Şimdi de adalet sağlanıncaya kadar eylemimizi Ataşehir'de sürdürüyoruz diyorlar. Cargill işçileri bir ekmek ve hürriyet mücadelesi veriyor.

Yılmadılar, yılmayacaklar! Zafer direnen işçilerin olacak!

İstibdadın baskısı da sermayenin sömürüsü de emperyalizmin oyunları da bu işçileri yıldıramadı bugüne kadar. Cargill'in direnişi işçileri mücadelelerini yeni bir düzeye taşıdılar. Sendika ağaları gözlerini kapatıp kulaklarını tıkasalar da ülkeyi yönetenler işçileri gözaltına aldırıp Cargill patronlarını saraylarda ağırlasalar da

tüm emekçi halkın, onurlu ve erdemli her insanın yüreği Cargill işçileri ile birlikte atıyor. Onlar haklılıklarını tüm Türkiye'ye duyurdular. Şimdi İstanbullu emek dostları da onları eylemlerinde yalnız bırakmamalıdır. Tüm Türkiye'nin emekçi halkı sesini Cargill işçilerinin sesine katmalıdır. Devrimci İşçi Partisi olarak Bursa'da olduğu gibi İstanbul'da da Cargill işçilerini yalnız bırakmıyor, mücadelelerine omuz vermeye devam ediyoruz.

Aliağa Belediyesinde işçi kıyımı bitmiyor

İzmir'in Aliağa Belediyesinde 31 Mart yerel seçimlerinden sonra başlayan işçi kıyımı devam ediyor. Daha önce işten çıkarılan işçilerin başlattığı çadır direnişinin 101. gününde 60 işçi daha işten çıkarıldı. Son işten çıkarmalarla beraber işten çıkarılan işçilerin sayısı 247'ye ulaştı.

Yerel seçimler sonrasında yeniden Aliağa Belediye Başkanı seçilen MHP'li Serdar Acar, önce Aliağa Belediyesi işçilerini görev tanımlarının dışında olan temizlik, park bahçe, ba-

yındırılık gibi yerlere hiçbir işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri almaksızın sürgün etti. Sürgünlerin ardından işten çıkarmalar başladı. Serdar Acar, 4 aylık belediye başkanlığı döneminde Genel-İş Sendikası'na üye 247 işçiyi aralıklarla işten çıkardı. İşten çıkarılan işçilerin tazminatları ve çalıştıkları son ayların maaşları da ödenmedi. Direnişi bölmek isteyen Aliağa Belediye Başkanı Serdar Acar bazı işçilere yasal haklarından vazgeçmelerini halinde tazminatlarının ödeneceğini söylese de direnişi kıramadı.

İşten çıkarılan işçiler 101 gün önce Aliağa Demokrasi Meydanı'nda başladıkları çadır direnişine hâlâ devam ediyor.

İşlerine geri dönmek ve kazanılmış haklarını almak için mücadele eden işçiler birçok eyleme imza attı. Bu süreç içinde kitlesel eylemler, basın açıklamaları, bildiri çalışmalarının yanı sıra Çanakkale yolu üzerinde yaptıkları eylemlerle seslerini duyurmaya çalıştılar. İzmir'in başka belediyelerinde çalışan işçiler de Aliağa işçilerine destek olmak için imza kampanyası başlattı. Buca, Konak, Bornova ve Karşıyaka ilçelerinde binlerce imza toplandı.

Aliağa Belediyesinde hız kesmeden devam eden işten çıkarma saldırısı bir taraftan 31 Mart yerel seçimlerinin intikamını alıyor, diğer taraftan ise Genel-İş Sendikası'nın Aliağa Belediyesinde bulunan örgütlülüğünü sona erdirmek istiyor. İşten çıkarılan işçilerin mücadeleleri ise sınıf kardeşlerinin desteği ve dayanışma ile büyüyerek devam ediyor.

26 Ağustos 2019

Direnen TR İnter Tekstil işçileri kazandı!

İzmir'in Buca İlçesinde Buca Ege Organize Giyim Sanayi (BEGOS) 3. bölgede bulunan TR İnter Tekstil işçileri 3 aya yakın bir süre maaşlarını ve mesai ücretlerini alamadı.

Asıl işveren olan Üniteks'e bağlı çalışan yaklaşık 160 işçinin çalışma şartları oldukça kötü durumdayken birçoğu sigortasız ve kayıtsız çalışıyordu. Sigortalı çalışan işçilerin ise maaşlarının ödenmemesiyle birlikte sigorta primleri de üç ay boyunca eksik ödendi. İşçilere bayram öncesinde maaşlarının ödeneceği sözünü veren TR İnter Tekstil ve Üniteks patronları, işçileri maaşların işler yetişince verileceği yalanıyla oyalayarak, tuvalet

kapısını kilitleyip iş bitmezse tuvalet izni yok diyerek, 18 saate varan sürelerde tehdit ile çalıştırdı. Aynı zamanda yemek şirketine de borçlu olan TR İnter Tekstil, öğle yemeklerinde sadece poğaça ve çay vererek işçileri sefil koşullarda çalışmaya mahkûm etti.

Bayram dönüşü maaşlarını alacaklarını düşünen işçiler bayramdan döndüklerinde fabrikalarının kapısına kilit vurulmuş olduğunu gördü. İşçiler bu durumu patronlara sorduğunda, onlardan "Battık ama sizin maaşlarınızı ödeyeceğiz" cevabını aldı. Daha sonra makinelerin fabrikadan çıkarılmaya çalışıldığını gören işçiler bunun bir oyalama olduğunu anlayarak

fabrika içinde beklemeye başladı ve makinelerin dışarı çıkışını engelledi. İşçilerin bir kısmı ise fabrika önünde direnişe geçti.

Bunun üzerine işçiler 26 Ağustos günü direnişlerini Çiğli OSB'de bulunan asıl işveren firma olan Üniteks'in önüne taşıdılar. 2 gün boyunca belirli saatlerde oturmaya eylemi yapan ve basın açıklamaları gerçekleştiren işçilerin maaşları 28 ağustos günü mesai ücretleriyle birlikte ödendi. İşçiler, haklarını almanın tek yolunun mücadelesini olduğunu bir kez daha gösterdi.

29 Ağustos 2018

Levent Dölek

Ya Cargill düzeni ya işçilerin düzeni

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın 51. maddesi şöyle diyor: "Çalışanlar... ekonomik ve sosyal hak ve menfaatlerini korumak ve geliştirmek için önceden izin almaksızın sendikalar ve üst kuruluşlar kurma, bunlara serbestçe üye olma ve üyelikten serbestçe çekilme haklarına sahiptir." Bir Amerikan gıda tekeli olan Cargill'in Bursa Orhangazi'de bulunan fabrikasında çalışan işçiler Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları olarak Tek Gıda-İş sendikasına üye oldular. İşten atıldılar. Mahkemeye gittiler. Türkiye Cumhuriyeti 4857 sayılı iş kanununun 20. maddesi, işe iade davasının ivedilikle (acil olarak) sonuçlandırılmasını emrediyor. Mahkemenin karar vermesi 449 gün sürdü. 15 ay ve 5 mevsim geçtikten sonra Cargill'in sendikal sebeplerle işten çıkartma yaptığını tespit eden mahkeme, sendikal tazminat ödenmesine ve işçilerin işe iadesine hükmetti. İşçileri işe almayan Cargill, istinaf mahkemesine gitti. Aynı iş kanununun aynı fıkrası istinafın da "ivedilikle" davayı görmesini emrediyor!

Anayasa ve iş kanunu orada, uygulama ortada. Demek ki Türkiye'nin düzenini ne Anayasa ne de kanunlar belirliyor. Ha, işçiler sendikaya üye olurken, Anayasa'ya mı, iş kanununa mı güvendi... Her Türkiye Cumhuriyeti vatandaş gibi Cargill işçileri de geçeceği biliyordu, sendikaya üye olmanın bedelleri olabileceğinin farkındaydılar. Ekmekleri, işleri ve hakları için direneceklerdi. Direndiler! Direniyorlar! 490 gün fabrikanın önünde çadırda direndiler. Geçtiğimiz yıl sonbaharda Orhangazi'den şirketin merkezinin olduğu Ataşehir Paladium Tower önüne kadar yürüdüler. Evet adım adım o yolu yürüdüler. İstanbul'a girer girmez hiçbir gerekçe olmadan gözaltına alındılar. Ne tesadüf ki Cargill işçilerinin gözaltına alındığı günün akşamında Amerikan şirketlerinin CEO'ları Cumhurbaşkanını tarafından sarayda ağırlanıyor ve Erdoğan onlara "kendinizi ülkenizde hissedin, sıkıntılı olduğunuzda ben buradayım" diyordu. Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı işçileri meşhur "Vatan" Emniyet müdürlüğünün nezaretindeyken acaba ne kadar vatanlarında olduklarını hissediyorlardı?

İşçiler yürüyüşü tamamlayıp Ataşehir'e vardılar. Polis orada kalmalarına izin vermedi. Bunun "yasadışı" olacağını, olduğunu söylediler. Haklarında dava açıldı. Beraat ettiler. Direnişlerinin 490. gününde bir kez daha direnişlerini Ataşehir'e taşımaya karar verdiler. Mahkemenin işe iade kararını uygulamak, Amerikan tekelini Türkiye Cumhuriyeti Anayasası ve kanunlarına uymaya davet etmek için Ataşehir'e geldiler. 490 gün fabrikanın önünde açtıkları çadırı burada da açmak istediler. Polis yine "hayır" dedi! Talimat var, yasak!

Cargill işçileri gitmiyoruz dedi. Çadır açmamıza izin vermezseniz biz de açıkta yatarız, hakkımızı aramaya devam ederiz dediler. Battaniyelere sarılıp Ataşehir Paladium Tower gökdeleninin kapısının önünde yatmaya başladılar! Halen de bu direnişlerini sürdürüyorlar.

Türkiye'nin düzeni nedir diye soran Anayasa'ya, kanunlara boşuna bakmayın... Türkiye'de Cargill düzeni vardır. Bu düzende Amerikan tekeline en güzel araziler peşkeş çekilir. Nişasta şekeri yapan Amerikan firması kâr etsin diye pancar üreticisini bitirirler, şeker fabrikalarını satarlar. Anayasa, kanunlar Amerikan tekeline işlemez, fabrikasının sürgülü kapılarında içeri girmez. Kimi saraydan kimi konaktan kimi "tower"dan gelen talimatlar hepsinin üstündedir. Değil mi ya! Mesele sadece Cargill işçilerinin meselesi değildir. Tüm milletin hayatını ve geleceğini karartan işte bu düzendir.

Vaziyet bu iken, sendikal mücadelede sarayla pazarlık yapıp işçiyi satanlardan değil işçiyle beraber Vatan'da kalanlardan olan Suat Karlıkaya bakın ne diyor: "Bizi soracak olursanız biz iyiyiz. Bir düzen kurduk Cargill genel müdürlüğü önüne burada yatıp, burada kalkıyoruz. Hakkımız olan için vazgeçmeden devam ediyoruz." O kurdukları düzende emek hırsızlığı yok, ekmeği paylaşmak var. Yoksulluk olabilir ama yoksunluk yok, insanı insan yapan sevgi, dostluk, dayanışma ve illa ki direniş bol bol var! Geleceği kurmak için gereken güç ve erdem var! Cargill'in insanı boğan çürümüş nişasta kokusunun yerine küçük tüpün üstünde pişen menemenin mis gibi kokusu yükseliyor bu alandan. Pankartlarında "çocuklar iyi yaşasın diye babalar diremiyor" yazıyor. Bu sese sesimizi katalım. Anneler, babalar, çocuklar hep birlikte ekmek ve hürriyet için mücadele edelim. Türkiye, Cargill düzenini değil, işçilerin düzenini hak ediyor!

Fırat'ın doğusunda NATO koridoru anlaşması

Görmek isteyen gözler için ve pozisyonunu emperyalizme karşı ve halkların kardeşliğinin yanında alanlar için ortada "güvenli bölge", "barış koridoru" ya da "açılım" yoktur. Ortada adım adım oluşturulan bir NATO koridoru söz konusudur. ABD, sadece kendi himayesine girenlere barış vaatmekte ama onlara da kardeşlerinin kanını dökmesini şart koşmaktadır. ABD, "NATO koridoru"nu Türk halkına milliyetçi bir ambalajla pazarlarken, Kürtlere sizi koruyoruz diyerek yalan söylemektedir.

Türkiye bir süredir Fırat'ın doğusundaki PYD/YPG hakimiyetini gerekçe göstererek ABD'ye bu hakimiyete son verecek bir güvenli bölge oluşturma önerisinde bulunuyordu. 30-40 km. derinliğinde bir bölgenin PYD/YPG güçlerinden arındırılmasını isteyen hükü-

maddeler Tayyip Erdoğan, Hulusi Akar ve Mevlüt Çavuşoğlu'nun bir başarı hikâyesi yazmasına uygun, ancak sahada ABD'nin iradesine aykırı bir sonuç oluşturmayacak şekilde özellikle formüle edilmiş. Kelimeler bu amaçla ve özenle seçilmiş. Anlaşmadan önce Türkiye

di planını hayata geçirmeye devam ediyor. Tuğgeneral Şener'in eleştirileri ile örtüşen bir durum söz konusu. General bu eleştirileri daha önce yaptığı için mi emekli edildi, yoksa emekli edildiği için mi bu eleştirileri yapıyor bunu bilmek güç. Ancak her iki durumda

Suriye'nin içine sokulmuş olacak hem de PYD/YPG Fırat nehri boyunca Suriye ordusunun karşısında mevzilendirilebilecektir.

Bu açıdan bakıldığında ABD, Suriye'nin kuzeyinde boylu boyunca bir NATO koridoru oluşturulmasını ve PYD/YPG'nin Türkiye ile değil, Suriye ordusu ve onu destekleyen Rusya ve İran'la mücadele etmesini istiyor. ABD emperyalizmi Azez, Cerablus, El Bab'ı kapsayan Fırat Kalkanı ve Afrin'i hedef alan Zeytin Dalı harekâtlarına tam da bu bakış açısıyla hayırhah yaklaşmıştır. Türkiye ile anlaşmazlık görüntüsü Rusya'nın icazetini sağlamakta yararlı bile olmuştur. Sonuçta ise Fırat'ın batısı NATO koridoruna katılmıştır. Şimdi ABD kendi himayesindeki bölgede NATO koridorunu oluşturmayı amaçlamaktadır. Bu işin sonunda Rusya kendi eliyle ABD'nin güdümündeki çeteleri himaye eden bir NATO ordusunu Suriye'nin kuzeybatısına soktuğunu anladığında iş işten geçmiş olacaktır. "Astana'nın ipini çekmenin vakti geldi" diyen James Jeffrey şu anda görev başındadır ve ABD "güvenli bölge" müzakerelerini mutlaka İdlib'de Astana sürecini baltalamak için kullanacaktır.

Öcalan'ın bu açıklaması o dönemde Türkiye ile ABD aracılığıyla temas halinde olduklarını söyleyen PYD lideri Salih Müslim ve SDG Askeri Yetkilisi Mazlum Kobani'nin açıklamalarıyla örtüşüyordu.

ABD'nin bu yaklaşımından ve girişimlerinden iyi huylu bir açılım çabası çıkarımlar büyük bir yanılığa düşerler. ABD'nin Kürt sorununun çözümü gibi bir derdi hiçbir zaman olmamıştır, bugün de yoktur. Tek amacı bölgedeki Kürt silahlı güçlerini tamamen kendi güdümünde ve taşeron olarak kullanmaktır. ABD ile işbirliği içinde Rojava'da "devrim" olduğunu iddia eden ve bölgede örnek bir öz yönetim deneyimi oluşturulduğu zannına kapılanları da kötü sürprizler bekliyor. DAİŞ'le savaşım dışında Kürt hareketine hiçbir bağlayıcı söz vermeyen ABD, NATO koridoru için "öz yönetim" deneyimlerini tek kalemde harcamaya hazırdır. Elbette ki buna Kürt hareketinin çeşitli unsurlarından direniş olması muhtemeldir. ABD bu olasılığa çoktan hazırlanmıştır hatta Kürt hareketi içindeki çelişkileri kaşımaktadır. PKK liderlerinin başına ödül koyan ABD'nin şu an bölgedeki en etkili ve yetkili ismi olan James Jeffrey geçtiğimiz yıl "YPG ile PKK'yi savaştırabiliriz" önerisini dillendirmişti. Dolayısıyla ABD himayesinde açılım bekleyenler bir anda bir Rojava iç savaşı, hatta daha genel bir Kürt iç savaşı ile karşı karşıya kalabilirler.

met ABD'yi ikna edemeyince, hem Erdoğan hem Hulusi Akar bölgeye tek yanlı askeri operasyon düzenleneceğine dair açıklamalar yapmaya başlamıştı. Bu açıklamalara paralel olarak TSK güçleri konvoylar halinde Akçakale ve Ceylanpınar başta olmak üzere sınır bölgelerine askeri yığınak yapıyordu. ABD tek yanlı bir askeri müdahaleye karşı olduklarını söylerken Savunma Bakanı Mark Esper daha da ileri giderek bu tür bir girişimi engelleyeceklerini açıkladı. Bu esnada Türkiye'nin sınıra yaptığı askeri yığınağa karşılık olarak PYD/YPG güçlerine ABD tarafından TIR ve kamyonlarla silah sevkiyatı sürdürülüyordu.

Anlaşmanın tek somut sonucu ABD'nin Türkiye'yi engellemesi

Karşılıklı açıklamaların ardından iki ülke askeri temsilcileri bir anlaşmaya vardılar. Üç maddeden oluşan anlaşma, a) Türkiye'nin güvenlik endişelerini giderecek ilk tedbirlerin derhal alınmasını, b) Güvenli bölgenin ortak ve koordineli şekilde oluşturulması için iki ülke arasında bir Müşterek Harekât Merkezi kurulmasını, c) Güvenli bölgenin bir "barış koridoru" olması ve Suriyeli göçmenlerin ülkelerine geri dönmelerini sağlamak için her türlü çabanın sarf edilmesini öngörüyor. Bu maddeler, "barış koridoru" kavramının kullanılması, güvenli bölgenin ortak bir amaç haline getirilmesi ve Suriyeli göçmenlerin bölgeye yerleştirilmesini dile getirmesi açısından Türkiye'nin taleplerinin karşılandığı izlenimi yaratıyor. Ancak bu sadece bir izlenimden ibaret. Çünkü maddelerin hiçbirinin içeriği açıklanmamış ve altı doldurulmamış durumda. Ortada somut bir takvim de yok.

Öyle anlaşılıyor ki söz konusu

"gireriz", ABD de "engelleriz" diyordu... Anlaşmanın sonunda elde tek bir somut sonuç vardır o da Türkiye'nin bölgeye tek yanlı müdahalesinin engellenmesidir.

YAŞ'ta emekli edilen generalden itiraf: Dostlar alışverişte görsün harekâtı

Bu arada, Mıncıç'te ABD ile Türkiye'nin ortak devriye görevlerini yöneten Tuğgeneral Erdal Şener, son YAŞ (Yüksek Askeri Şûra) toplantılarında emekliye sevk edildikten sonra önemli açıklamalarda bulundu. Tuğgeneral Şener, ABD'nin kapalı kapılar ardında TSK'nın olası bir harekâtını engellediğini söyledikten sonra güvenli bölge ve ortak harekât ifadelerinin ise toplumu yatıştırmaya yönelik açıklamalar olduğunu iddia ediyor. Tuğgeneral herhangi bir asker değil. Mıncıç'te başında bulunduğu "ortak harekât" görevinin deneyimi ile konuşuyor: "Mıncıç'te Amerikalılarla devriye yaptım. Bir gün Mıncıç'e girmedik. Dostlar alışverişte görsün devriyesi oldu. Şimdi 30-40 km. derinlikten bahsediliyor. Tamamen hayal."

Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu da emekli generali doğruluyor

ABD ile yapılan anlaşmanın üzerinden günler geçtikten sonra Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu birdenbire sert bir tonla "Fırat'ın doğusu ne pahasına olursa olsun temizlenecektir" dedi. Çavuşoğlu bu açıklamasında ABD'yi de eleştirdi. "Amerika'nın da artık bizi Mıncıç gibi oyalama sürecine girmesine de müsaade etmeyeceğiz" dedi. Demek ki "güvenli bölge" ve "ortak harekât" ifadeleri pratik olarak hiçbir bağlayıcılık içermiyor. ABD daha önce Mıncıç'te olduğu gibi Türkiye kamuoyunu teskin edip, zaman kazanarak ken-

da Çavuşoğlu'nun açıklamaları ile generalin eleştirileri farklı yerlerden hareket edip aynı noktada buluşuyor. Türkiye ABD'ye hiçbir şey kabul ettirebilmiş değildir. Süreç Amerikan emperyalizminin inisiyatifi dâhilinde ilerlemektedir.

"Güvenli bölge" ABD'nin çıkarlarına aykırı değil

Bu süreçte ABD sadece Türkiye'yi engellemiş değil. Bu anlaşma sayesinde çok daha fazlasını elde etmiştir. Türkiye'de iktidar ABD'ye rağmen "güvenli bölgeyi" kabul ettirdiğini iddia etse de bunun doğru olmadığı açıkça görülüyor. Öte yandan şunu da hatırlamak gerekir ki NATO ordusu olarak TSK'nın Suriye'ye girmesi ABD'nin tamamen karşı çıktığı bir şey hiçbir zaman olmadı. Hatta Suriye iç savaşının ilk dönemlerinde ABD uzun bir süre Türkiye'yi Suriye'ye sokmaya çalıştı. ABD'nin özellikle Fırat'ın doğusunda PYD/YPG güçlerini kullanarak alan hâkimiyeti elde etmesi ve bu ilişkinin devam ediyor oluşu nedeniyle ABD, TSK ve PYD/YPG arasındaki bir çatışma yaşanmasını istemiyor. Ancak bu ABD'nin PYD/YPG'yi genel ve stratejik çıkarları açısından NATO ordusu TSK'ya tercih ettiği anlamına gelmiyor. Bilakis ABD uzun vadeli ve stratejik çıkarları açısından NATO ordusu TSK'yı Suriye'de Esad'a, bölgede de İran'a karşı konumlandırmaktan yana. PYD/YPG'yi ise taktik ve operasyonel düzeyde kullanmaya devam etmek istiyor. Bu açıdan bakıldığında "güvenli bölge" belki de Türkiye'den daha çok ABD'nin çıkarlarına uygundur. Eğer inisiyatif tümüyle ABD'de olursa, TSK ve PYD/YPG arasında çatışmayı engelleyecek bir güvenli bölge oluşturulursa bu sayede hem NATO ordusu İdlib'den Irak sınırına kadar boylu boyunca

ABD tüm halklara olduğu gibi Kürtlere de düşmandır

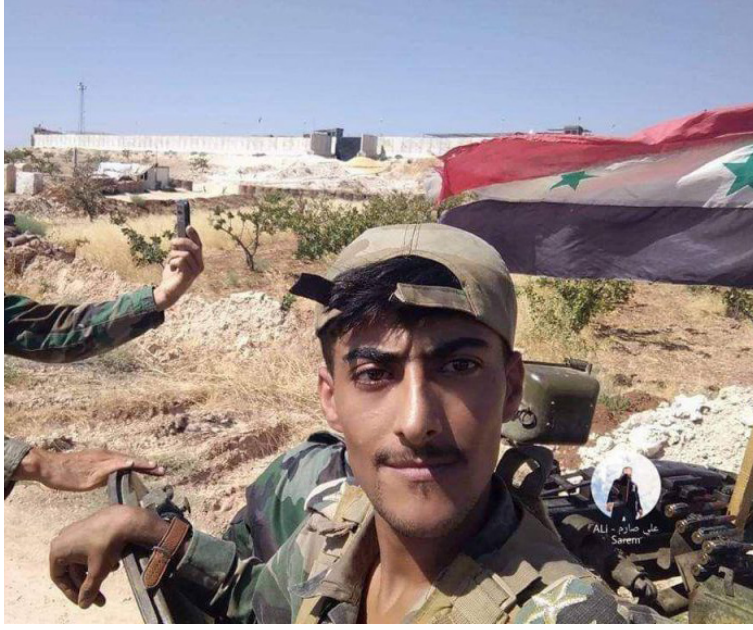
Tabii bu planın tamamen başarılı olabilmesi için ABD'nin er ya da geç TSK ve PYD/YPG güçleri arasında belirli bir anlaşma zeminini oluşturabilmesi lazım. Nitekim süreç Türkiye ve PYD arasında ciddi bir diyalog boyutu da içermektedir. Son gelişmeler çerçevesinde bakıldığında PYD, anlaşmayı Türkiye'nin müdahalesinin önlenmesi açısından olumlu karşıyor. "Güvenli bölge" tartışmasıyla ilgili olarak da toptan bir reddiye tutumu yerine "Suriyeli milislerin yerleştirilmesini" kırmızı çizgi olarak öne süren bir yaklaşım benimsiyorlar. Hatta bölgede PYD öncülüğündeki Suriye Demokratik Güçleri'nin askeri yetkilisi Mazlum Abdi, ABD-Türkiye arasındaki görüşmelerin bir parçası olduklarını ve ABD'nin Suriye Özel Temsilcisi James Jeffrey'in çabalarını desteklediklerini belirtiyor. Mıncıç Askeri Konseyi Sözcüsü Şervan Derviş de Mıncıç'teki modelin Fırat'ın doğusu için iyi bir model olabileceğini söylüyor. Elbette ki ABD ile Türkiye arasında "güvenli bölge" anlaşması açıklanırken 23 Haziran İstanbul seçimi öncesinden bu yana sessizliğini koruyan Abdullah Öcalan'dan "Kürt sorununda çözüm için hazırım" diyen yeni bir açıklama gelmesi de tesadüf değil. Abdullah Öcalan daha önce de Mayıs ayında 8 yıl sonra ilk defa avukatlarıyla görüşürdüğünde SDG'ye "Türkiye'nin hassasiyetlerine duyarlı olma" çağrısında bu-

NATO koridoruna hayır! Kürtlerle barış ABD'yle savaş!

Görmek isteyen gözler için ve pozisyonunu emperyalizme karşı ve halkların kardeşliğinin yanında alanlar için ortada "güvenli bölge", "barış koridoru" ya da "açılım" yoktur. Ortada adım adım oluşturulan bir NATO koridoru söz konusudur. ABD, sadece kendi himayesine girenlere barış vaatmekte ama onlara da kardeşlerinin kanını dökmesini şart koşmaktadır. ABD, "NATO koridoru"nu Türk halkına milliyetçi bir ambalajla pazarlarken, Kürtlere sizi koruyoruz diyerek yalan söylemektedir. Türkiye'den Suriye'ye yapılacak herhangi bir askeri operasyonun anti-emperyalist bir karakter taşımadığı, ABD'den bağımsız bile olmadığı ortada iken "barış koridoru" edebiyatı ile kardeş halklar arasında düşmanlığın ve savaşın arttırılmasına sessiz kalınmaz. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı için yalanları boşa çıkartmanın, istibdadın ABD ile oynadığı oyunu bozmanın, NATO koridorunu engellemenin ve halkların kardeşliğini sağlamanın yolu Kürtlerle barış ABD ile savaş demektir. ABD ile savaş demektir geçiyor!

İdlib krizi ve Astana'nın ipi

İdlib'te beklenen oldu. Suriye ordusu ve Esad taraftarı milisler, İran'ın karadan, Rusya'nın ise hem havadan hem de karadan desteği ile askeri operasyona başladı. Bu beklenen bir gelişmeydi çünkü Rusya, İran ve Suriye ordusunu ilerlemeden alıkoyan Soçi ve Astana'da yapılan anlaşmalardı. Ancak El Kaide önderliğindeki HTŞ (Heyet Tahrir Şam) başta olmak üzere terörist olarak ilan edilen grupların temizlenmesi görevini Türkiye'ye yükleyen bu anlaşmalar fiilen geçersiz hale geldi. Türkiye, HTŞ'yi temizleyeceğine söz vermişti. Ancak Türkiye bu sözü tutmadığı gibi HTŞ bölgenin neredeyse yüzde 90'ında hâkim duruma geldi.

24 saatlik ultimatom ya da 321 gün artı 24 saatlik

3 Ağustos'ta Rusya, Türkiye'ye Astana anlaşmasının tam olarak uygulanması için 24 saat süre verdi ve geçici bir ateşkes ilan etti. Aksi takdirde askeri operasyonun başlayacağını bildirdi. Türkiye tarafı, HTŞ ile Türkiye'nin taşeronu olan örgütlerin ayrılması, silahtan arındırılmış bölge oluşturulması için bu sürenin yetersiz olduğundan şikayet ediyor. Elbette ki 24 saat böyle bir şey için yetersiz bir süredir. Ancak başka bir bakış açısıyla, 17 Eylül 2018'de yapılan Soçi anlaşmasından başlayarak Türkiye'ye sözlerini yerine getirmesi için verilen süre 321 gün artı 24 saat.

Soçi zirvesinden sonra İdlib'te çatışmalar tamamen kesilmemişse de Rusya ve İran, Suriye ordusu ile birlikte kara operasyonlarında yer almamıştır. Bu yüzden bir dizi cephede Suriye ordusu ve Esad taraftarı milisler ilerleme kaydedememiştir. Rusya ve İran fiilen sahaya indiğinde ise HTŞ başta olmak üzere tekkirici, mezhepçi çetelerin kalesi olarak görülen Han Şeyhun kasabası iki hafta içinde düşmüştür. Han Şeyhun'un düşmesi ile birlikte Türkiye'nin Han Şeyhun'un hemen güneyindeki Morik'te kurduğu 9 nolu gözlem noktası bir anda kuşatma altında kalmıştır. Dahası kuşatmayı kırmak ve

gözlem noktasının ikmal hatlarını açık tutmak için bölgeye gönderilen TSK-ÖSO konvoyu Suriye ordusu tarafından vurulmuştur. Vurulan araçlarda ÖSO unsurları ölmüştür. Türk askerlerine bir şey olmamıştır. Türkiye derhal Rusya nezdinde girişimlerde bulunduğunu açıklamışsa da Türkiye'nin sıcak çatışmaya girmesine sebep olmayacak hassasiyetle iletilen bu mesajın bizzat Ruslardan geldiğini onlar da gayet iyi biliyordu. Nihayetinde kapı kapanmış, bölgede de gözleyecek bir şey kalmamıştır.

İdlib'te kriz daha da derinleşebilir

Türkiye'nin İdlib'te içine düşmüş olduğu vahim durum 9 nolu gözlem noktası ile sınırlı değildir. Gidişat sırasıyla 8-7-6-5 nolu gözlem noktalarının da aynı akıbetle karşılaşmasını kuvvetle muhtemel hale getirmiştir. Zira Suriye ordusunun Rusya ve İran'la ortak yürüttüğü operasyonun amacı, Halep ve Şam'ı birbirine bağlayan M5 karayolunu muhafaza altına almaktır. Soçi anlaşması hayata geçmiş olsaydı bu karayolu trafiğe açılmış olacaktı. Ancak anlaşma fiilen geçersiz hale gelince Suriye, Rusya ve İran güç kullanarak bunu gerçekleştirmeye yöneldi. Türkiye'nin güneyden kuzeye sıralanan 8-7-6-5 nolu gözlem noktaları ise bu karayolu ile Rusya'nın gözlem noktaları arasında kalıyor. Dolayısıyla Han Şeyhun düştüğünde 9 nolu gözlem noktası kuşatma altında kaldığı gibi M5 karayolu ele geçirildiğinde diğer gözlem noktaları da aynı pozisyona düşecektir. Bu yüzden Rusya bu gözlem noktalarının boşaltılması ve Afrin'e doğru taşınması için bastırmaktadır. Türkiye şimdilik buna hayır dese de mevcut koşullar altında ne diplomatik ne de askeri açıdan buralarda tutunma şansı kalmıştır.

Türkiye Astana'daki NATO'dur

Bu kriz ortamı içerisinde Erdoğan ve Putin arasında yapılan telefon görüşmesinden de bir sonuç çıkmadı. Bunun

üzerine gözler, Erdoğan'ın 27 Ağustos'ta Moskova'ya giderek Putin'le yapacağı görüşmeye çevrildi. Bu görüşmede Erdoğan'ın operasyon öncesi duruma dönmek için Rusya'yı ikna etmesi hemen hemen imkansızdır. Zira Rusya için mesele Soçi ve Astana'da verilen sözlerin tutulmamasının ötesindedir. Türkiye'nin Fırat'ın doğusunda ABD ile ortak harekât merkezi kurmasının Rusya nezdinde büyük bir rahatsızlık kaynağı olduğu açıkça dillendirilmektedir. Erdoğan'ın Putin'i ikna etmek için ABD ile yakınlaşmada frene basmasını beklemek yanlış olur. Tam tersine Erdoğan, Rusya'ya karşı ABD'ye daha fazla yaslanarak İdlib'teki kapana kısılmış durumunu dengelemeye çalışacaktır. Erdoğan ve Putin geçtiğimiz yıl Soçi'de yanlarına İran lideri Ruhani'yi de alarak muharebeyi durduran bir anlaşmaya imza atılarsa da bunu sağlayan söz konusu üçlünün ahbaplığı değildi. Bu anlaşmayı zorlayan en önemli etkenlerden birinin "İdlib'te katliamı önlemek" adı altında Doğu Akdeniz'e yığınak yapan Amerikan, İngiliz ve Fransız donanmaları olduğunu unutmamak gerekir. Önümüzdeki günlerde "kimyasal silah" iddiaları temcit pılavı gibi yeniden sofraya getirilirse hiç kimse şaşırılmamalıdır. Bu sefer Erdoğan'ın Moskova'da Avrasyacı arabuluculara değil, emperyalist donanmalara daha fazla ihtiyacı olacak.

Astana'nın ipini çektiler

Türkiye'nin Rusya ile yeni bir eksen kurmakta olduğuna dair hayali iddialar peşinde koşanların aksine biz, uzun süredir Türkiye aracılığıyla NATO'nun masada yerini aldığını söylüyoruz. Birçokları S-400 krizinin ardından da aynı yanlışa düştü. Türkiye ve NATO ilişkisinin sona doğru gittiğini zannettiler. Oysa Ankara'ya getirilen S-400 füzelerinin paketi açılmadan Türk ordusu ile Rus ordusu karşı karşıya gelmiş (getirilmiş) bulunuyor. Türkiye'nin S-400'le Amerikan uçağı vuracağını düşünenler, Rus malı bombaların Türk askerlerinin yüzlerce metre ötesinde patlamakta olduğu gerçeği ile yüz yüze gelmiş durumdadır. ABD Suriye özel Temsilcisi James Jeffrey, "Astana'nın ipini çekme vakti geldi" demişti. Dediğini yaptı, Türkiye ile ortak harekât merkezi kurdu ve bu harekât merkezinin ilk hareketi Astana'nın ipini çekmek oldu. Böylece S-400 krizinin neden beklenenden yumuşak bir şekilde sonuçlandığı da anlaşılabilir oldu.

Türkiye'nin bugün içine düştüğü vahim durumun sebebi ABD ve NATO'dan uzaklaşması değil, onların oyununun bir parçası olmasıdır.

Sungur Savran

Davutoğlu'nun defteri kebir

Davutoğlu çok sinirlenmiş, belli. Dedi ki, "Terörle mücadele defterleri açılırsa birçok insan, insan yüzüne çıkamaz." İnsan yüzüne "çıkılmaz". Bu yanlış, doğrusu başka. İnsan yüzüne "bakılmaz." Ya da insan arasına "çıkılmaz". Davutoğlu Erdoğan'ın korkunç bir yardakçısı idi. O, "komşularla sıfır sorun" deyip Türkiye'yi bütün komşularıyla kanlı bıçaklı hale getirdiği için bizim açımızdan "sıfır Ahmet Paşa" idi. Ama biz düşmanımızın bile hakkını yemeyiz. Davutoğlu iyi hatiptir.

İyi hatip yukarıda sözü edilen tarzda basit hatalar yapıyorsa, bu, sinirlendiğine, heyecanlandığına, eskilerin deyimiyle "insicamını" yitirdiğine, yani ne dediğine tam hâkim olamadığına dair bir işaret. Trotskiy, Hayatım'da, o derin içgörülerinden birinde, hatiplerin bilinçdışının nasıl aniden, kendilerinin beklemediği bir anda ortaya beklenmedik sözler çıkarttığına işaret eder. Davutoğlu'nun o gün sadece dili sürçmemiştir. Davutoğlu, istemediği şekilde konuşmuştur.

Belli Erdoğan onu tehdit ettiği için kontrolünü yitirmiş. Erdoğan nasıl mı tehdit etti onu, Babacan'ı ve Gül'ü? Bu üç tarihi AKP önderinin davet edilmediği 18. yıldönümü kutlamaları konuşmasında herkes Erdoğan'ın "Bu kutlu çatının altından ayrılanların hiçbirinin esamesi şimdiye kadar okunmamıştır, şimdiden sonra da okunmayacaktır" cümlesini öne çıkarıyor. Oysa o kitle tüketimi için. Asıl önemli cümle şu: "Hafıza kayıtlarımızın içinde olanları da vakti geldiğinde milletimizle paylaşacağımızı şimdiden burada söylüyorum. Bu kayıtların içerisinde çok şeyler var." Tehdit! Davutoğlu o konuşmaya cevap veriyor. "Asıl sen insan içine çıkamazsın" demek istiyor, ama cümlelerini karıştırıyor. Üstelik, o "insan içine çıkamayacak" suçlara ortak olmuş olan bütün AKP kadrolarını kendine yabancılaştırıyor. Aslında bir şey açıklayacağı yok. Sadece "sen açıklarsan ben de açıklarım" diyor. Davutoğlu, eskide Davutoğlu.

Ama istemediği şeyler söylemiştir, o kesin. İki dönem hakkında. Biri, 7 Haziran-1 Kasım (2015) dönemidir. Öteki ise 6-8 Ekim (2014) olarak andığı Kobani (Kobanê) serhıldanı (isyani)'dir. Her ikisinde de başbakanı. Erdoğan tarafından AKP başkanlığına ve dolayısıyla başbakanlığa paraşütle indirilmiş olduğu için muhtemelen çok şeye hâkim değildi, ama yaşananlardan sorumluluğu, hukuki, siyasi ve ahlaki olarak tartışılmaz. Dolayısıyla o da insan içine çıkamaz hale gelir, o yüzden de açıklaması ihtimali yoktur.

Ama her iki dönem de çok çok önemlidir. Kobani serhıldanı, Kürtlerin Gezi isyanıdır. 6-8 Ekim deniyor, değildir. 6-12 Ekim'dir. Etkili Kürt öznelerinin (İmralı, HDP vb.) bütün basıncına rağmen halk bir hafta evine girmemiştir. Çok önemlidir. O olaylardan 20 gün sonra Davutoğlu kendisi "Eğer çözüm süreci yarım kalırsa o bölgeyi yönetemez hale geliriz" sözünü ağzından kaçırmıştır.

Burada onu bir kenara bırakıyoruz. Çünkü öteki daha da önemli-

dir. 7 Haziran-1 Kasım arası dönem, diyalektik ustası Hegel'in anlamında Gezi'den bu yana yaşanan Türkiye tarihinin bir sentezidir. Düşüm noktasıdır. 7 Haziran seçimlerinde Erdoğan ve AKP 2002'den sonra ilk kez mecliste çoğunluğu yitirdi. **Bu seçimler, Gezi halk isyanı ile Kobani serhıldanının birleşerek Erdoğan'ı sandıkta yerle bir etmesinin ifadesiydi.** Bundan sonra izlenecek doğru bir politika Erdoğan'ın siyasi hayatını bitirebilirdi. HDP'nin düzene uymayı düstur edinen politikası dolayısıyla yapılamadı.

Yapılamaması, Türkiye'de geniş anlamda solun, 2013 Gezi isyanı, 2014 Kobani serhıldanı, hatta (7 Haziran seçiminden hemen önce, Nisan-Mayıs aylarında yaşanan) 2015 Türk-Metal isyanı dolayısıyla **kazandı inisiyatif bütünüyle yitirmesinin dönüm noktası** oldu. Sembolik örnek Demirtaş'tır: Kkendisi 41 yaşındayken Erdoğan'ı "ustalık" döneminde sandıkta yenilgiye uğratan Demirtaş, üç yıldır hapis hane yatıyor!

Erdoğan ve AKP ise 7 Haziran yenilgisini tersine çevirmek için vahim bir politika izledi. Türkiye Suriyeleştirildi. Suruç canlı bombası 20 Temmuz'da Kobani ile dayanışmaya gelmiş 34 genci öldürdü. Ardından 10 Ekim Ankara Gar katliamı, Emek, Barış ve Demokrasi mitingi için Ankara'ya gelmiş 104 insanın canına mâal oldu. Türkiye tarihinin bir kitle eylemindeki en büyük katliamı için Davutoğlu şöyle dedi: "Canlı bomba patlamadan tutuklayamazdık!" (Yine hitabetinin bozulduğu bir an!) Bu arada Kürt kent ve kasabalarına pasifikasyon amacıyla yapılan müdahale ("hendek savaşları") Türkiye'yi savaş ortamına soktu. Erdoğan'ın yeni seçilmiş parlamentoyu fesh etmesiyle yapılan 1 Kasım seçimlerinde, savaşın şovenleştirdiği ve istikrar arayışına ittiği kitleler AKP'yi (dolayısıyla Davutoğlu'nu) yüzde 49 ile yeniden iktidara getirdi. Yani, Davutoğlu'nun sözünü ettiği dönem, üçüncü olarak, aynı zamanda 2009'dan beri iniş çıkışlarla devam eden **"açılım süreci'nin yerini yeniden savaşa bıraktığı dönemdir.**

Dördüncüsü, bu dönem **Türkiye'de politik güçler tablosunun yeniden biçimlendiği dönem** olmuştur. Gezi döneminden de önce başlayan ve 7 Haziran seçimlerinde devam eden bir süreçte, MHP, AKP'yi en sert eleştiren hasımlarından biriydi. İki seçim arası dönem, MHP'nin dönüşüne tanık olmuş, 15 Temmuz 2016 başarısız darbe girişimi bu yaklaşımı perçinlemiştir. Bugün Erdoğan'ı ayakta tutan, MHP'dir, Ergenekon'dur, orodur.

Bütün bunlar doğrusuysa, 7 Haziran-1 Kasım dönemi, Davutoğlu'nun sözünü ettiği defterler arasında, deyim yerindeyse, "defteri kebir"dir. Oysa o dönem tam da Erdoğan iktidarının kurtarılmasının ve dolayısıyla daha sonra anayasa değişikliğinin, Erdoğan'ın yeni sisteme göre cumhurbaşkanı seçilişinin mümkün hale geldiği dönemdir. Bütün bunlarda Davutoğlu'nun vebali büyüktür. O da yargılanacaktır.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Barolar, Beştepe'ye gitmeyi reddediyorsunuz, Kurucu Meclis'e gidin!

Geleneksel olarak Yargıtay tarafından düzenlenen, bu yıl 2 Eylül Pazartesi günü toplanması planlanan adli yıl açılış törenine davet edilen barolar, birer birer daveti reddediyor. Bu satırların yazılmakta olduğu anda törene gitmeyi reddeden baro sayısı 51'e ulaşmıştı. Bazı hesaplamalara göre, bu 51 il arasında Türkiye'nin büyük kentlerinin büyük çoğunluğu olduğu için, Türkiye'deki avukatların yüzde 90-95'inin bağlı olduğu barolar törene katılmayı reddediyor demektir! Bu, yargı alanında çok ciddi bir isyan duygusunun karmış olduğunu gösteriyor.

Baroların bu isyanının nedeni yaygın olarak biliniyor: Geçen yıl başlayan bir gelenekle adli yıl açılış töreni Yargıtay'ın kendi belirlediği, yargı gücüne ait bir mekânda değil, yaygın olarak "Saray" diye bilinen, Beştepe mevkiindeki Cumhurbaşkanlığı konutunun Kongre ve Kültür Merkezi'nde düzenleniyor. Adli yıl açılış töreni, adalet mekanizmasının iki tarafının, devletin yargı organları olarak yüksek mahkemelerin ve savunma hakkının, yani halkın temsilcisi olarak baroların bir araya gelerek yargı ve adalet alanındaki sorunları tartışacağı bir ortamdır. Barolar, tümüyle

yargı alanına ilişkin bu törenin, yürütme gücünün başındaki kişinin, yani Cumhurbaşkanı'nın konutunda toplanmasını yargının bağımsızlığının ve güvencesinin ayaklar altına alınması olarak gördükleri için o törende bulunmayı reddediyorlar. Yargının en önemli yıllık toplantısının yürütmenin başının nezareti altında toplanmasının, o makamın yargı üzerindeki vesayeti anlamına geldiğini saptamış durumdadır.

Güçler ayrılığı veya güçler birliği, siyaset felsefesinde de, devletlerin biçimlenmesinde de çeşitli yönleriyle tartışılmaya değer bir meseledir. Dünya ve Türkiye tarihinde bir yandan demokrasiyi, bir yandan da demokrasiyi ayaklar altına alan diktatörlükleri temsil eden çeşitli rejimlerde her ikisinin de çok farklı uygulamaları olagelmıştır. Ama bunların arasında bir tanesi hiçbir biçimde savunulabilir bir nitelik taşımamaktadır: Yargının, yürütmenin bütünüyle nezaret ve vesayetine teslim edilmesi, hele hele bu yürütme bütünüyle tek bir kişinin emrine amade kılınmışsa demokrasi iddiası olan hiçbir rejimde meşru görülemez. Yargıtay kendi bağımsızlığına müdahale anlamına gelen bu uygulamaya karşı

çıkmadığı gibi bir de birimlere katılımı zorunlu tutan emirnameler yolluyor. Barolar Birliği, üyelerinin büyük çoğunluğunu kapsayan haklı tavır alışı sırtını dönüp "diyalog" kisvesi altında istibdadın önüne boynunu uzatıyor. Tüm bu yüz kızartıcı tutumlar karşısında yargının, yürütmenin emrine girmesine karşı çıkmanın bayrağı baroların elindedir. Barolar onurlu biçimde, bugün Türkiye'de uygulanmakta olan istibdad rejiminin yargı üzerindeki sultasına başkaldırmıştır! Bu mücadeleleri haklıdır ve bu karakteri ile istibdad düzenine bir meydan okumadır.

Ankara Barosu yönetimi, açıklamasında, artık hayatta olmayan bir Fransız Marksist sosyolog ve filozofuna atıfla, mekânın toplumsal ilişkilerin yeniden üretildiği alan olduğunu hatırlatıyor. Doğrudur. Ve tam da bu yüzden barolar adli yıl açılış töreninin yapılacağı gün alternatif bir mekân ziyaret edeceklerse o alternatif mekânın da başka türden toplumsal ilişkilerin yeniden üretildiği bir mekân olacağını unutmamalıdır. Ankara Barosu yönetimi açıklamasında kendilerinin o gün Anıtkabir'i ziyaret edeceklerini belirtiyor.

Biz onlara başka bir mekân öneriyoruz: 16 Mart 1920'de ülkenin başkenti İstanbul'un emperyalizmin askeri güçlerince işgali sırasında emperyalistlerin silahlı bir baskın ile kapattığı İstanbul Meclisi Mebusanı yerine 23 Nisan 1920'de Ankara'da açılan Büyük Millet Meclisi'nin tarihi binasını ziyaret etmelidir barolar! Bu meclis modern Türkiye tarihinin ilk Kurucu Meclisi'dir. Neden Kurucu Meclis'tir? Çünkü saltanatı yıkılmış yerine, sınırları ve sınıfları ne olursa olsun bir cumhuriyet kurmuştur.

Bu meclis, modern tarihin en büyük iki devriminden biri olan 1789 Fransız devriminin Konvansiyon meclisinin benimsediği modelle, yürütmeyi bütünüyle yasamaya tabi kılan bir güçler birliği rejimiyle Türkiye tarihinin en demokratik meclislerinden biri olmuştur.

Bu meclis, içinde tek bir siyasi akımın, yani Kemalizmin değil, saltanat karşıtı İslamcısından sosyalist hareketlere kadar çok geniş bir siyasi yelpazeyi kapsayan, her milletten ve memleketten insanın içinde yer aldığı bir ortak mücadeleyi yürütmüştür. Cumhurbaşkanı'nın atadığı, seçilmiş belediye başkanlarının İçişleri Bakanının

emriyle görevden alındığı bugünün istibdad Türkiye'si'nden farklı olarak tüm bakanları kendi içinden oylama ile seçen ve meclis hükümeti ile yürütme görevini ifa eden bir meclistir. İçinden Kürt milletvekillerini atmaya çalışan değil, Kürt milletvekillerinin temellerini attığı bir meclistir. Nesnel görevleri bakımından modern Türkiye tarihinin en anti-emperyalist ve en devrimci meclisidir. Ve modern tarihin Fransız devriminin yanı sıra öteki büyük devrimi olan Rusya Ekim devrimiyle el ele, ittifak içinde, onun desteğiyle bu büyük mücadeleyi kazanmıştır.

Barolar! Beştepe'ye gitmiyorsunuz. İsyancınızı saygıyla karşılıyoruz! O gün Kurucu Meclis'i ziyaret edin! 20. ve 21. yüzyıl Türkiye'si'ni yaratan mekânda istibdada karşı bir kez daha mücadele sesini yükseltin!

Bu yeni mücadele de, istibdadın kan kaybından ölüme terk ettiği zincirli meclis sayesinde ve onun içinde değil, yine bir yeni Kurucu Meclis, zincirsiz, özgür ve egemen bir Kurucu Meclis aracılığıyla kazanılacaktır.

Devrimci İşçi Partisi
29 Ağustos 2019

Diyarbakır, Van ve Mardin'de gasp edilen, halkın iradesidir!

**Süleyman Soylu:
Seçilirse
kayyum
atayacağız!**

İstibdad rejimi, OHAL sonrasında Kürt illerine kayyum atamaya yerel seçimlerde başlamış ve Yüksek Seçim Kurulu KHK'lı oldukları (yani bir OHAL kararnamesi kurbanı oldukları) gerekçesiyle, bazı HDP'li seçilmiş ilçe belediye başkanlarına mazbatalarını vermemiştir. 19 Ağustos'ta da Diyarbakır (Selçuk Mızraklı), Van (Bedia Özgökçe Ertan) ve Mardin (Ahmet Türk) Büyükşehir Belediye Başkanları görevden uzaklaştırıldılar. Başkanların yerine söz konusu illerin valileri vekâleten atandı. Teknik olarak bu işlem soruşturmalar süresince uygulanan bir tedbir niteliğinin

de olsa da mantığının kayyumla aynı olduğu ve OHAL koşullarını Kürt illerinde fiilen sürdürme amacını taşıdığı açıktır. Nitekim belediye başkanlarının görevden uzaklaştırılmasına bölgede HDP ve DBP yönetici ve üyelerine yönelik kapsamlı bir gözaltı saldırısı da eşlik etti.

Yüzde 62,93 oyla seçilen Selçuk Mızraklı, yüzde 56,42 oyla seçilen Ahmet Türk ve yüzde 53,83 oyla seçilen Bedia Özgökçe Ertan hiç kuşkusuz ki seçildikleri bölgedeki halkın siyasal iradesinin temsilcileridir ve hepsi de seçim bölgelerinde Erdoğan'dan daha yüksek bir oy oranı olarak seçilmişlerdir. Er-

doğan tarafından atanmış İçişleri Bakanının aldığı siyasi bir kararlar, seçilmiş başkanların uzaklaştırılmasının meşru görülmesi mümkün değildir. Gasp edilen bu şehirlerin halkının iradesidir.

Dün HDP'li vekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılması nasıl (Genel Başkanı Kılıçdaroğlu dokunulmazlıkların kaldırılmasına oy kullanan CHP dâhil) tüm muhalefete yönelik baskı ve tutuklamaların önünü açıtsa bu görevden almaların da Diyarbakır, Van, Mardin'le hatta Kürt illeriyle dahi sınırlı kalacağını düşünmek saflık olur. Seçim dönemi boyunca İstanbul ve Ankara başta olmak üzere Er-

doğan ve AKP yetkililerinin dillendirilen "çalıştırmayız, görevden alırsak, kayyum atarız" türünden tehditler savurmuş olduğu hafızalarda tazeliğini korumaktadır. Bir kez daha Kürt halkının esaretinin Türk halkının boynundaki bir zincir olduğu gerçeği acı tecrübelerle kendini gösterebilir. Görevden uzaklaştırmalara karşı çıkmak bu anlamda sadece seçilmiş belediye başkanlarına, HDP'ye ve bölgenin ezilen halkına destek vermek anlamına gelmez; aynı zamanda da her milletten memleketten halkın hürriyet mücadelesinin bir gereğidir.

Emperyalizmin de Kürt halkına yapılan bu zulmün ortağı olduğunun altını çizmek gerekir. Belediyelere fiilen kayyum atanmasının ABD ile Suriye sınırında güvenli bölge anlaşmasının ardından gelmesi tesadüf olarak görülemez. ABD ve Avrupa emperyalistleri Türkiye'yi kendi emelleri için kullanmak istediklerinde, hep Kürt halkının gördüğü mezalime gözlerini kapatmış, kulaklarını tıkamıştır. Bir kez daha en fazlasından "endişeliyiz" diye açıklama yapacaklardır o kadar. Oysa onların tek endişesi kendi çıkarlarıdır. Dün nasıl Barzani'nin Amerikan himayesinde elde ettiği siyasal alanın bedelini Türkiye'deki Kürtlere ödettilerse bugün de

Suriye'deki anlaşmaların bedelini yine Türkiye'deki Kürtler ödemektedir.

Devrimci İşçi Partisi, Kürt halkının iradesinin gasp edilmesi anlamına gelen görevden uzaklaştırmaları kınarken, bu vesile ile sermayeye, istibdada ve emperyalizme karşı her milletten memleketten halkın ekmek ve hürriyet mücadelesinin birliği için mücadeleye devam edeceğini ilan etmektedir. Halk iradesinin zincire vurulması ne belediyelerle başlamıştır ne de burada bitecektir. En başta TBMM'nin kendisi zincire vurulmuş durumdadır. Belediyelerde halk iradesinin zincire vurulması elbette ki bu sürecin bir parçasıdır. Dün olduğu gibi bugün de istibdada karşı halkın ve hürriyetin yanında olduğunu iddia eden milletvekillerinin önündeki tek seçenek sine-i millete dönmek ve yasaksız, barajsız, zincirsiz ve egemen bir Kurucu Meclis için milletin bağrında çalışmalarına devam etmektir.

Kürt halkının iradesinin gasp edilmesine hayır!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

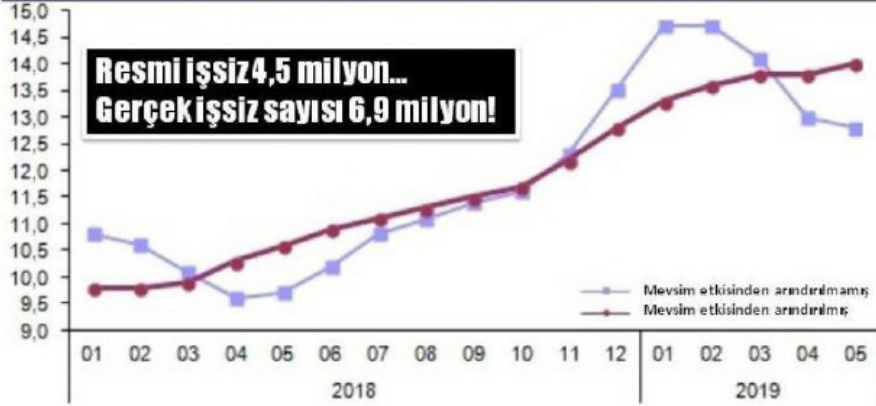
Kürtlerle barış, ABD ile savaş!

Kahrolsun emperyalizm! Kahrolsun istibdad! Yaşasın Hürriyet!

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

İşsizlikte kara rekor

Mevsim etkisinden arındırılmış işsizlik oranı yüzde 14 ile 2009'da yaşanan yüzde 13,9'luk zirveyi de aştı!

İktidar ekonomide pembe tablolar çizidersun, işsizlik rekor üstüne rekor kırmaya devam ediyor. TÜİK tarafından açıklanan rakamlar işsizlikte 2008-2009 krizinin zirvesini de aştığımızı gösteriyor. Mevsim etkisinden arındırılmış işsizlik oranı yüzde 14 ile 2009'da yaşanan yüzde 13,9'luk zirveyi de aştı ve rekor kırdı. Resmi işsiz sayısı 4,5 milyon! Sadece İŞKUR'a kayıtlı işsiz sayısı (Haziran ayı rakamı) 4 milyon 418 bin kişi. Ancak bu rakamlar çeşitli sebeplerle iş aramayan 2 milyon 300 bin (bu rakamın yarım milyonu iş aramaktan ümidini kesmiş olanlardan oluşuyor), mevsimlik çalışan 100 bin, daha fazla çalışmaya hazır olduğu halde eksik sürelerde çalıştırılan 330 bin kişiyi kapsamıyor. Bunlar da hesaba katıldığında geniş tanımlı yani gerçek işsiz sayısı 7 milyona (6 milyon 890 bin) yaklaşıyor. Bu tablo, krizin faturasının giderek daha da ağırlaşan biçimde emekçi sınıflara ödetildiğinin bir göstergesidir. Bu kara rekor, ilk fırsatta işten çıkarmalara yönelen ve daha az işçiyi daha çok çalıştırarak kârlarını korumaya çalışan sermayenin ve ona arka çıkan siyasi iktidarın ortak eseridir.

Resmi rakamlar dahi korkunç bir tablo ortaya koyuyor

Mevsim etkisinden arındırılmamış resmi rakamlara göre ülke çapında işsizlik oranı Mayıs'ta, geçen yılın aynı ayına göre 3,1 puan artarak yüzde 12,8'e, işsiz sayısı da 1 milyondan fazla artarak 4 milyon 157 bin kişiye yükseldi. Gençler için durum daha da vahim. 15-24 yaş arası gençlerde işsizlik oranı 6 puan artarak yüzde 25,5 (mevsim etkisinden arındırılmış) oldu. Üstelik bu oranlar sadece genç sayısının artışıyla izah edilemeyecek durumda çünkü istihdam edilenlerin sayısı, Mayıs'ta geçen yıla göre 869 bin kişi azalarak 28 milyon 269 bin kişiye düştü.

Sadece işsizlik artmadı güvencesiz çalışma da arttı

Mayıs'ta herhangi bir sosyal güvenlik kuruluşuna bağlı olmadan çalışanların oranı geçen yıla göre 0,7 puan artarak yüzde 34,4 oldu. Tarım dışı sektörde kayıt dışı çalışanların oranı ise 0,4 puan artış göstererek yüzde 22,8 olarak hesaplandı.

Bedeli en çok kadınlar ödüyor

Mayıs 2018'de yüzde 12,4 olan kadın işsizliği 2,5 puan artarak Mayıs 2019'da yüzde 14,9 seviyesine yükseldi. Tarım dışı kadın işsizliği ise yüzde 18,9 oldu. Çalışan kadınlar işten çıkartılıyor, iş arayan kadınlar giderek daha zor iş bulabili-

yorlar. Bir yıl ve daha uzun süredir işsiz olanlar içinde kadınların sayısı yarım milyonu geçti ve oran olarak yüzde 31'e ulaştı.

Mevsim etkilerinden arındırılmış istihdam

Üstelik bunların hepsi mevsim etkisiyle yani yaz sezonu sebebiyle geçici işlerde çalışanlar hesap edilerek ortaya çıkan rakamlar. Bir de mevsim etkilerinden arındırılmış işsizlik var. İşsizlik mevsimsel etkiler sebebiyle yaz aylarında nispeten düşük, özellikle Ocak Şubat aylarında çok daha yüksek oranlar görülmektedir. Örneğin geçtiğimiz Ocak ve Şubat aylarında yüzde 14,7'ye kadar gelmişti. Ancak rakamlar mevsim etkisinden arındırıldığında 13,8 olarak hesaplanmıştır. Bu rakam Mayıs için yüzde 14 olarak açıklandı. Bu açıklama işsizlikte yükselişin devam ettiğini gösteriyor ve böyle devam ederse kış aylarında yüzde 15'leri bulan hatta geçen bir işsizlik tehlikesi bizleri bekliyor.

İşsizlik rakamları sermayenin sınıf saldırısının bilançosudur

Bu kara tablonun adı siyasi iktidarın dilinde dengelenmedir. Tercümesi ise krizin faturasının işçi sınıfına ve emekçilere ödetilmesidir. Yani ekonomik dengelenme adı altında, maaşlar enflasyona yeniliyor, güvencesiz çalışma artıyor, işsizlik almış başını gidiyor. Ama patronlara teşvik, vergi affı, kredi yapılandırma son hız devam ediyor. Memleketi idare edenlerin kimi üç kimi dört maaş alıyor. Tüm ailesine bazen birden fazla iş buluyor ama sıra bize yani milyonlarca işçi ve emekçiye gelince "dengeleniyoruz"!

Çözümü, sorunu yaratanlar değil yaşayanlar getirecek

Söylenenin tam tersine dengesizlik ve eşitsizlik artıyor. Zengin ve yoksul arasındaki uçurum derinleşiyor. Hükümetin ve sermayenin beraberce anlattıkları başarı hikâyeleri emekçi halkın günbegün yaşadığı bir felaket senaryosundan başka bir şey değildir. Sermayenin düzeninde ve onun iktidarında iş de aş da yok! O halde çözüm sermayenin hâkimiyetine ve onun iktidarlarına son vermekten geçiyor. İşsizlik kader de doğal afet de değildir. Çözümü, işten çıkartma yapan iş yerlerinin kamulaştırılmasından, ücretlerde kesinti olmaksızın çalışma saatlerinin azaltılmasından ve mevcut işlerin çalışan nüfusa bölüştürülmesinden geçmektedir. Bu çözümü gerçekleştirecek olan da yine sorunu yaşayanların yani işçi ve emekçilerin hükümeti olacaktır.

Patronlar ticari sır arkasına saklanıp işçi çıkartıyor: Defterleri açın! Fabrikalar işçi denetimine!

Patronlar krizi bahane ederek ilk fırsatta işçi çıkarmaya gitmek istiyor. Çünkü kârlarını korumak için daha az işçiyle üretim yapmak, maliyetleri düşürmek, mevcut işçileri işten atma korkusuyla kamçulamak istiyorlar. Ancak patronların gerçekten krizde olup olmadıklarını bilemiyoruz. Çünkü ticari sır arkasına gizlenen fabrikaların bilgilerini işçilerden gizliyorlar.

Defterleri açın: Bilmek istiyoruz!

İşçi çıkartmayan patronlardan bazıları ise İşkur'a başvurarak kısmi çalışma ödeneğinden faydalanmak istiyor. İşkur, bu uygulama ile kısa zamanlı çalıştırılacak ya da izne çıkartılacak işçilerin brüt ücretlerinin yüzde 60'ını ödüyor. Tabii İşkur bu ödemeyi yapmak için patronlardan yaşadıkları ekonomik darboğazı kanıtlamak üzere bilgi ve belge sunmalarını istiyor. Peki devlete sunulan bilgi ve belgeler neden işçilere sunulmuyor? İşçilerin aileleriyle birlikte hayatlarını ve geleceklelerini etkileyen bir süreç hakkında neden işçiler bilgilendirilmiyor?

Çünkü kriz bahanesiyle işten çıkarmala-

rın hemen hepsi faturayı işçiye ödetmek üzere tezgâhlanan bir oyundan ibarettir. Şirketin ticari bilgileri incelendiğinde, bir ekonomik darboğaz varsa bile işçi çıkartma dışında tasarruf edilebilecek onlarca kalem bulmak mümkündür. Kaldı ki işçiler için, özellikle de borçlu olanlar için bir ay işsiz kalmak dahi büyük bir yıkım anlamına gelebilecek iken patronların şirketleri iflas etse bile yedi sülalelerini geçindirecek kirlî çıkılları mevcuttur.

Pazarlık yok! İşçi denetimi var!

Bu yüzden işçiler, işten çıkarma tehditlerine karşı patronlarla pazarlığa girmemelidir. Çünkü patronlar işçiye ölümü gösterip sıtmaya razı etmek isteyecektir. Patronların tehditlerine karşı işçiler "defterleri açın!" diyerek cevap vermedir. İşçilerin işten çıkartılması hiçbir koşul ve şart altında kabul edilmemelidir. İşçi çıkartmadan varlığını sürdüremeyeceğini iddia eden bir patron varsa hiç durmadan pılısını pırtısını toplasın ve gitsin! Bu iş yerleri işçi denetiminde kamulaştırılsın ve üretime devam etsin!

Milli Piyango'yu Demirören'e satınca yasa dışı bahisle mücadele etmeye karar veren bir devlet!

"İstanbul merkezli yasa dışı bahis operasyonunda 37 gözaltı", "milyon dolarlık yasa dışı bahis operasyonu", "Adana merkezli 3 ilde şafak operasyonu: 28 Gözaltı!", "Konya merkezli 6 ilde düzenlenen yasa dışı bahis operasyonunda örgüt lideri ile birlikte 21 gözaltı!"... Son dönemde haberleri süsleyen bu manşetlere yasa dışı bahis oynayan ve oynatanlara yönelik hapis cezası uygulanacağına dair avukat görüşleri de eşlik ediyor. Toplamda 5 milyon kişinin oynadığı yasa dışı bahis piyasasının yıllık hacminin 50 milyar lirayı bulduğundan bahsediliyor.

Süleyman Soylu'nun tarihi operasyonu?

Bu seferberlik hali ne ilginçtir ki Milli Piyango'nun Demirören holdinge satışıyla aynı zamanda gerçekleşiyor. Bu tezgâh göz göre kuruldu. 2017'de OHAL KHK'sı ile Milli Piyango Varlık Fonu'na devredildi. 2018 sonunda ise Süleyman Soylu bir anda 2019 yılında "tarihin en güçlü operasyonlarını yapacağını" ilan etme gereği duymuştu. Esas büyük operasyon 2019 yılının Ağustos ayında yapıldı ve Milli Piyango Demirören'e verildi.

Yasa dışı kumar ve bahis çetelerinin çökertilmesine kimsenin karşı çıkması mümkün değil elbette. Yoksul halkın, umutlarını sömüren ve aileleri çökerten bir bağımlılık çeşidi olan kumara karşı mücadele işçi sınıfının önemli taleplerinden biridir. Gel gelelim yasa dışı çeteler çökertilirken bir kumar holdingi ihya ediliyor ise orada dur demek gerekir! Devletin zarar etmesi asla

mümkün olmayan, yıllık 3 milyar liradan fazla gelir elde eden Milli Piyango, özel bir şirkete 10 yıllığına veriliyorsa ve devletin aklına yasa dışı bahisle mücadele ancak o zaman geliyorsa orada dur demek gerekir!

Yasal kumar şebekesine hayır! Milli Piyango ihalesi iptal edilsin!

Emekçi mahallelerde her gün oynanan bahisler git gide bir bağımlılık salgını halindedir. Bu salgına karşı mücadele etmek dururken, devlet anlık bahis oynamayı yasal hale getirmektedir. Yani adeta yangına körükle gitmektedir. Bahis salgını emekçileri sarmış, aileler yıkılmış umurlarında değil, sırf yandaş holdingin kasalarını daha fazla doldurmak için uğraştıkları şeye bakın! Ayda bir milli piyango almak karşımızdaki vaziyete göre epey bir masum kalmaktadır. Şimdi piyango bileti alıp çekiliş gününe kadar hayallere dalan vatandaşın, başında şapkası elinde yelpaze gibi tuttuğu biletleriyle ekmeğini kazanmaya çalışan biletçinin masumiyetinin yerini, halkı her gün cenderesine alan bir bahis tezgâhı kuran ve bu tezgâhın hâsılatını da bir holdinge peşkeş çeken "yasal" bir şebeke almış durumdadır. Bu durum kabul edilemez. Milli Piyango ihalesi derhal iptal edilmelidir! Halk sağlığını, toplumun huzurunu tehdit eden ve halkın birikimlerini gasp edip bir holdinge haksız kazanç sağlayan bu operasyonun sorumluları yargı önünde hesap vermelidir!

Başlangıcının 19. yılında İkinci İntifada'nın ruhunu kavramak

Yıl 1918 Şerif Hüseyin komutasındaki Arap birlikleri, Osmanlı ordusunu Anadolu'ya kadar sürükleyerek kesin bir zafer kazandılar. Osmanlı'ya karşı İngilizleri müttefik seçme hatasını yapmıştı ve çok geçmeden İngilizlerin Balfour Deklarasyonu'nu yayınlamasının ardından, emperyalistlerce kandırıldığını anladı. Fakat hiçbir şey yapmadı. Üstelik bir yıl sonra oğlu Faysal emperyalistlerle anlaştı ve Siyonistlerin Filistin'e dair projelerine onay verdi!

Yıl 1936 Filistin halkı emperyalist manda idaresine ve Siyonistlere karşı vergi boykotu ve genel grevlerle desteklenen bir ayaklanma başlattı. 1939'a kadar süren ayaklanma, emperyalist İngilizlere ve Siyonist çetelere kanlı bir biçimde bastırıldı.

Yıl 1977 Arapların kurtuluş için umut bağladığı isimlerden Mısır lideri Enver Sedat, büyük bir rezaletle imza atarak gayrimeşru İsrail'in meclisi Knesset'te bir konuşma yaparak sadece Gazze ve Batı Şeria'nın Filistinlilere yeteceğini söyledi. Sedat'ın yaptıkları bununla bitmedi. Bir yıl sonra da Camp David'de emperyalist ABD'nin Başkanı Jimmy Carter ve İsrail Başbakanı Begin ile bir "mutabakat" imzalandı. 1979'da ise gayrimeşru İsrail devletini tanıdı!

Yıl 1987 Filistin halkı, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) gibi silahlı direniş örgütlerinin bir süredir devam ettirdiği mücadeleyi, tepeden turnağa zırhlı ve silahlı Siyonist işgalciye taşlarla saldırarak taçlandırdı. Bu ayaklanma tarihe Birinci İntifada olarak geçecekti. 1991'de İsrail, diplomatik görüşmelerin bir sonucu olarak değil, fakat bu intifadanın şiddetinin doruğa ulaşması sonucunda ilk kez geri adım attı, Gazze ve Batı Şeria'dan çekileceğini söyledi.

Yıl 1988 Yasir Arafat, henüz Filistin halkı sokaklardayken "iki devletli çözüm" kabul ederek gayrimeşru İsrail devletini fiilen tanımış oldu! 1993'te ise Oslo süreci ihaneti başladı. İsrail, FHKC'nin itirazlarına karşın Filistin Kurtuluş Örgütü tarafından tanındı. Filistin Ulusal Yönetimi adı altında, kısa süre içinde emperyalistlerin ve Siyonist İsrail'in Filistin'deki pis işlerini yapmaya başlayacak olan yapı kuruldu.

Yıl 2000 Filistin halkının sorunlarını emperyalizm ve Siyonizme yaltaklanarak çözeceğini sanan sefil önderliklerin girişimlerinin bir işe yaramadığı, geri dönüş dahil pek çok tarihsel hakkın elde edilmesinde bir ilerleme yaşanmadığı, Camp David'deki yeni bir müzakere şarlatanlığının fiyaskoyla sonuçlandığı, dahası

Filistinlilerin kendi topraklarında sistematik ayrımcı uygulamalara maruz kalmaya başladığı bir ortamda, gayrimeşru İsrail'in lideri Ariel Şaron'un El Aksa'ya silahlı askerler eşliğinde girme provokasyonu Filistinliler için bardağı taşıran damla oldu. Filistin halkı, bu yılın Eylül ayında Filistin direniş örgütlerinin önderliğinde muazzam bir başkaldırıya yöneldi. Askerî biçimler alan eylemlerle işgal altındaki topraklar Siyonistlere deyim yerindeyse dar edildi! Beş yıl süren bu büyük kalkışmayı bugün İkinci İntifada olarak anıyoruz.

Buraya kadar saydıklarımız, var olma dürtüsüne ve geri dönüş inancına sahip bir halkın emperyalistlere ve Siyonistlere gösterdiği refleksleri ve buna karşı tutarız önderliklerin Siyonizm ve emperyalizm karşısındaki sefaletini gösteriyor.

Bu ay 19. yıldönümünü ya-

şadığımız İkinci İntifada, Filistin halkının kitlesel başkaldırılarının en sonucusuydu. Sonrasında bu halkın sindiğini ya da mücadele azmini yitirdiğini söylemek doğru olmaz. Bu başkaldırı sırasında inisiyatif büyük oranda Filistinlilerin elindeydi ve İsrail, diplomatik alandaki "başarılarının" ardından zor bir durumda kalmıştı. İlk birkaç gününde Siyonist işgalcilerin Filistinlilere 1,3 milyon mermi sığıttığı göz önüne alınırsa, ayaklanmanın boyutu daha rahat anlaşılabilir. Beş yıl süren bu başkaldırıda 1000 Siyonist ve 3000 Filistinli öldü. İsrail ordusu Filistinlilere roketler ve helikopterlerle saldırdı, uçaklarından bombalar yağdırdı. Fakat Filistinliler yılmadılar. Ta ki Mahmud Abbas yönetimi onları tekrar "görüşmelere" sürükleyene, Siyonistlerin çıkarları doğrultusunda Batı Şeria'yı "silahlardan arındırana" ve Siyonistlerle bir "güvenlik işbirliği"

başlatana dek! Abbas'ın teslimiyet politikalarını, İsrail'in 2006 yılında Lübnan'ın güneyinde Hizbullah'a karşı aldığı ağır yenilgi veya Gazze'nin Siyonistlerce defalarca bombalanması dahi değiştiremedi. Geçen 13 yıl boyunca AB emperyalizminin teşvikiyle, Siyonistlere ve emperyalistlere yaltaklanmayı sürdürdü.

Şimdi, ABD emperyalizmi ve İsrail Siyonizmi el ele vererek Filistin halkına "Yüzyılın Antlaşması" adını verdikleri bir planla yeni bir saldırıya girişmek üzere. Filistin halkının buna nasıl karşılık vereceğini İkinci İntifada sürecinde verdiği yanıtta okumak olanaklı. Zaten bir süredir devam eden Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü eylemlerinde kadın-erkek, genç-yaşlı binlerce Filistinli göğüslerini keskin nişancıların ateşine kahramanca siper ediyor. Sonbaharda, emperyalistlerin ve Siyonist İsrail'in, Filistinlilerin tarihsel haklarını tamamen ortadan kaldıracak bu girişimi başlatması, Filistin halkını yeni bir intifadaya dahi sürükleyebilir. İşte bu durumda, FHKC başta olmak üzere, Siyonizm ile uzlaşmaz bir hattı savunan direniş örgütlerine çok büyük iş düşüyor. Zira Mahmud Abbas önderliğinin bu durumda ne tür bir ihanet içerisine gireceğini kestirmek zor değil.

Kuruluşunun 155. yıldönümünde Birinci'den Dördüncü Enternasyonal'e, bugünden geleceğin dünya partisine!

Eylül, dünya çapında işçi sınıfının öncüsünü inşa etme yolunda 74 yıl arayla iki büyük adım atıldığı ay. İlki, 28 Eylül 1864'te "Uluslararası İşçi Birliği" adıyla, işçi sınıfının ilk dünya partisinin, yani Birinci Enternasyonal'in kuruluşu. Diğeri, 3 Eylül 1938'de "Dünya Devriminin Sosyalist Partisi" adıyla kurulan Dördüncü Enternasyonal'in kuruluşu. Bugün, işçi sınıfı uluslararası önderlikten yoksun, bir kez daha öncüsünü inşa etme görevi ile karşı karşıya. Bu görevi yerine getirecek bir mücadeleyi örebilmek için her şeyden önce bu tarihe bakmak gerek ki geleceğin enternasyonalini hangi mirasa sahip çıkarak inşa etmek gerektiğini, geçmiş deneyimlerin derslerini kavrayabilelim.

Uluslararası İşçi Birliği, işçi sınıfının ilk dünya partisine!

Bundan 155 yıl önce, I. Enternasyonal, çeşitli ülkelerin sosyalistleri, işçi önderleri, sendikacıları ve anarşistleri tarafından burjuvazinin ulusçuluğuna karşı, tüm dünyada işçi sınıfının çıkarlarının ortaklığı yani işçi sınıfı enternasyonalizmi temelinde kuruldu. Marx, I. Enternasyonal'in kuruluşunda da sonraki dönem faaliyetlerinde de büyük rol oynamış olsa da I. Enternasyonal homojen bir örgüt değildi. Çok farklı ideolojik ve programatik yaklaşımlara sahip akımları bir araya getiren bir örgüt olması, bu akımların arasındaki çelişkiler ve anlaş-

mazlık sonucunda kuruluşundan 12 yıl sonra 1876 yılında I. Enternasyonal lağvedildi.

13 yıllık bir aranın ardından, 1889 yılında, yüz binlerce üyeye sahip partiler tarafından, ilkinden farklı olarak resmi programı Marksist olan İkinci Enternasyonal kuruldu. İçinde düzenle bütünleşmeye yatkın reformist bir kanadın adım adım güçlenmesi ve bu sağa kayışın Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde pratikte Enternasyonal'e üye partilerin savaşta kendi ülkelerinin burjuvazilerinin yanında yer alma noktasına varması ile birlikte, II. Enternasyonal proleter enternasyonalizmi temelinde işçi sınıfının dünya partisi olmaktan çıktı.

İşçi sınıfının uluslararası örgütlenmesinin zirvesi Komintern

İşçi sınıfının hareketi içindeki bu tahribata karşı mücadeleyi işçi sınıfı lehine sonuçlandıran, 1917 Ekim devriminin rüzgârı oldu. Tarihin gördüğü en büyük işçi sınıfı devriminin, işçi sınıfının iktidarı kalıcı olarak almasının yarattığı atmosferde, devrimden sadece iki yıl sonra 1919'da Üçüncü, diğer adıyla Komünist, Enternasyonal (kısa adıyla Komintern) kuruldu. Komintern, Ekim devriminin gücüne ve prestijine yaslanarak işçi sınıfının uluslararası öncüsünü yeniden ayağa kaldırma görevini yerine getirirken,

Ekim devriminin ve kendi kuruluşunun ardındaki iki büyük önderi, Lenin ve Trotskiy'i de fahri başkan olarak seçiyordu. II. Enternasyonal, ilkinin ideolojik ve programatik olarak homojen olmamasının dersini çıkarmış, programatik olarak Marksist temellerde kurulmuştu. Komintern de, II. Enternasyonal'in ihanetinin ardından işçi sınıfı hareketi içinde milliyetçi ve reformist eğilimlerin güçlenmesinin derslerini çıkararak devrimci bir programı ve bu devrimci programı uygulayacak örgütsel ilkeleri benimsedi. Hızla çok geniş bir coğrafyaya yayıldı. Kitleleşti.

Sovyetler Birliği'nde, bürokrasinin yeni ve ayrıcalıklı bir katman olarak ortaya çıkması ve giderek hakim konuma gelmesi, Stalinist bürokrasinin çıkarlarını korumak için emperyalist dünyayla barış politikasını benimsemesi sonucu, Komintern adım adım Sovyetler Birliği'nin dış politika aygıtı hâline geldi. Ve nihayet, 1924'te Lenin'in mezarı ba-

şında onun kurduğu Enternasyonal'i sonsuza kadar yaşatacağını söyleyen Stalin tarafından bir kongre bile toplanmadan 1943 yılında dağıtıldı.

81. yaşında yaşasın Komintern'in tek meşru vârisi IV. Enternasyonal!

Ekim devriminin ürünü olan Sovyet devletinin bürokratik yozlaşmasına karşı mücadele eden Lev Trotskiy, bu mücadelenin bir parçası olarak işçi sınıfının uluslararası örgütünün bir kez daha dünya devrimi amacına hizmet etmekten uzaklaştığını ve sınıfın uluslararası örgütten yoksun kalması tehlikesini erkenden gördü. Komintern'in kapatılmasından 5 yıl önce, 3 Eylül 1938'de Fransa'da Paris'in yakınlarında bir köyde 11 ülkeden 21 delegenin katılımıyla Dördüncü Enternasyonal, "Dünya Devriminin Sosyalist Partisi" adıyla kuruldu. Enternasyonalin kendisine seçtiği isim bu tarihsel arka plan bütünlüğü içinde nere-

deyse her şeyi anlatmaya yetiyor. IV. Enternasyonal'in amacı dünya devrimini bir kez daha işçi sınıfının programına yazarak dünya devrimi için mücadele etmektir. Bu bakımdan Stalinizm'in "tek ülkede sosyalizm" politikasına karşı dünya devrimini savunmaktadır ama Stalinizme karşı kurulmamıştır. Emperyalist kapitalizme karşı ve onu yenilgiye uğratmak amacıyla kurulmuştur. Trotskiy ve yoldaşlarının mücadelesi, Ekim devriminin ürünü olan Komintern'in siyasi ve örgütsel mirasının bayrağını yeniden yükseltme mücadelesidir.

IV. Enternasyonal'in 81 yıl önce kurulmasının anlamı ve bugün yeniden kuruluşu için çalışmanın gereği işte burada yatıyor. Görev Komintern'in yeniden kuruluşudur ve IV. Enternasyonal'in kuruluşu bu yönde atılmış en ileri adımdır. O yüzden kuruluşunun 81. yılında bir kez daha söylüyoruz: Yaşasın dünya devrimi! Yaşasın Komintern'in tek meşru vârisi IV. Enternasyonal!

Kapitalizm ormanlarımızı yok etmeye devam ediyor!

Önce Kanadalı Alamos Gold şirketinin Kaz Dağları talanı ve Muğla'daki yangınlar, hemen ardından İzmir'de ve hemen hemen aynı zamanda dünyanın en önemli biyolojik alanlarından biri olan Amazon ormanlarında başlayan ve günlerce kontrol altına alınamayan yangınlar sebebiyle ormanlar tekrar ülke gündeminde.

Orman yangınları da ormanlık alanların yakılıp imara açılması da yabancı olduğu bir mesele değil. Ülkenin en güzel, en cennet, en doğal yerlerinin yakılıp betona gömülmesi ve bununla nasıl mücadele etmek gerektiği daha önceleri de ülke gündemini zaman zaman meşgul etmişti.

Ama bu defa durum öncekilerden biraz daha farklı şekilde gerçekleşiyor. Ülke tarihinde ilk defa yerleşim yerlerini de tehlikeye atan bir yangını söndürme çalışmalarının önünde bir engel olarak siyasi iktidar ve sermaye ilişkisi açıkça ortaya çıkıyor. Yani memleket yanıyor ama yangın söndürme işi başkasına "ihale" edildiği için eldeki imkânlar kullanılmıyor. Bu da yetmiyor, ülkenin bakanı Türk Hava Kurumu'nun

elindeki uçakların neden kullanılmadığını açıklarken yalanlar söylüyor. Bir yalanı çürütülüyor, ikincisini söylüyor, o da çürütülünce bir başkasını söylüyor. Bu da yetmeyince bu defa "Türk Hava Kurumu siyasetin oyuncağı olmuştur. Ana muhalefet partisiyle birlikte hareket ediyor" diyerek kendince mazeret uyduruyor.

Benzer durum Amazon ormanları yangınında da görülüyor. Brezilya'nın faşist devlet başkanı Bolsonaro da "Bana ve Brezilya hükümetine karşı, dikkati çekmek için çevreci sivil toplum kuruluşları bir suç eylemine karışmış olabilir. Teyit etmiyorum ama olabilir, bu bir ihtimal" şeklinde açıklama yaptı. Ardından da Amazonların çok büyük bir alanı kapsadığını ve bu yangınla mücadele edecek kaynağın olmadığını söyledi. Fakat Bolsonaro'nun Amazon Ormanlarını katletme planlarının sızdığı ileri sürülüyor. Türkiye'de de benzer şekilde İzmir Karabağlar'da yangın çıkan bölgelerde Alamos Gold'un maden arama izni için başvurduğu iddia ediliyor.

Yangınların artışında da Ama-

zonlar ile Türkiye arasındaki benzerlik dikkat çekici. Amazon ormanlarında yangınların geçen yıla göre %84 oranında arttığı belirtiliyor. Türkiye'de ise Ağustos ayında 200 orman yangını çıktı.

Ne orman yangınları ne de diğer çevre katliamları tesadüf, kaza veya kaderdir. Brezilya'da faşist Bolsonaro iktidarıyla, Türkiye'de ise istibdad rejimiyle bu yangınların artış göstermesi tesadüf değil. Ormanları yağmalanacak alan olarak görüp emperyalist şirketlere peşkeş çeken, yangınlara etkili şekilde müdahale edilmesini türlü bahanelerle engelleyen siyasi iktidarlar bu yangınlardan birinci dereceden sorumludur.

Eğer ormanlarımızı, nehirlerimizi, göllerimizi ve denizlerimizi korumak, canlılığın ortak mirasına sahip çıkmak istiyorsak en başta bunun siyasi bir mesele olduğunu bilmemiz gerekiyor. Bu siyasi mücadelenin de birbirinden kopmaz şekilde istibdada, sermayeye ve emperyalizme karşı verilmeli. Ormanlarımızı korumak için istibdada, sermayeye ve emperyalizme karşı mücadeleye!

Emine Bulut'un hesabını soralım! Şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri kuralım!

Emine Bulut 38 yaşında genç bir kadındı. 18 Ağustos günü 10 yaşındaki kızının gözleri önünde eski eşi tarafından öldürüldü. Sosyal medyada, basında, televizyonlarda cinayet haberi 23 Ağustos Cuma günü gündemde yer edindi. Oysa cinayetin üzerinden tam beş gün geçmişti.

Tıpkı Emine Bulut gibi eski eşleri, sevgilileri ya da babaları, ağabeyleri, kısacası en yakınlarındaki erkekler tarafından vahşice öldürülen kadınlara dair haberleri neredeyse her gün duyuyoruz. Kimileri bu haberlere şöyle bir bakıp geçiyor kimileri üzülüyor kimileri ise görmüyor bile. Ta ki vahşeti gözler önüne seren fotoğraf ya da videolar bu şekilde ortaya çıkana kadar. Şimdi bütün Türkiye Emine Bulut'un adını biliyor ama 2019 yılının başından bu yana Emine Bulut dışında en az 245 kadın, kadın cinayetlerinde yaşamını yitirdi. En az diyoruz çünkü bunlar sadece "basına yansıyanlar". Ve tabii şiddet çok daha yaygın çünkü sadece cinayetlerle sınırlı değil. Çok daha fazla kadın dayğa maruz kalıyor, şiddet sonucu yaralanıyor.

Emine Bulut'un adını korkunç bir videonun ortaya çıkmasından sonra öğrendiğimizde iktidarın temsilcileri sanki kadın cinayetleri hiç yokmuş da bugün ortaya çıkmış gibi davranmaya başladı. Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanının açıklaması şöyle: "Sayın Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan, Emine Bulut'un vahşice katledilmesinden dolayı derin bir üzüntü duymuş, bu üzüntüsünü ilgili kamu görevlileriyle paylaşmış, failin hak ettiği cezayı alması ve kadına yönelik şiddetle mücadele noktasında gerekli adımların atılması için yetkilileri göreve çağırmıştır (...)" İktidarın başı tam üçüncü sayfa haberlerine bakıp üzülen insanlar gibi açıklama yapıyor! İktidarın başı "yetkilileri" kadına yönelik şiddetle mücadele noktasında göreve çağırıyor! Yıllarca kadın düşmanı politikalar izleyerek bu cinayetlere davetiye çıkaranlar kendileri değilmiş gibi, failin hak ettiği cezayı alacağını söylüyor!

Emine Bulut'un son sözleri herkesin hafızasına şimdiden kazındı: Ölmek istemiyorum. Emine Bulut'un katili eski kocası, doğrudur. Ancak eski kocaya bu cüreti sağlayan, sürekli yanında gezdiği bıçağı "kendisini sınırlendiren" eski eşine soğukkanlılıkla ve defalarca saplamasının önünü açan erkek egemen kapitalist sistem ve iktidarın izlediği kadın düşmanı politikalarıdır. Bu politikalara karşı da erkek egemenliğinin son bulma-

sı için de mücadelemiz sürecektir. Bu uzun soluklu mücadelede başka bir Emine Bulut daha olmasını, tek bir kadının daha ölmesini istemiyorsak o zaman kadınların yaşam haklarını da şimdiden savunmanın yollarını bulmak gerekir. Devrimci İşçi Partisi, Özgecan Aslan'ın vahşice öldürülmesinin ardından "şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri" çağrısı yapmıştı. Yani kadınların şiddete karşı kendi savunmalarını kendilerinin sağlayacağı, caydırıcı bir güç oluşturacağı örgütlenmeler. Şiddetin yaşandığı an savuşturulmasını sağlayacak kolektif bir güç, pek çok kadının yaşamını koruyabilir ve yaygınlaştıkça da caydırıcılığı artacak, kadınları güçlendirecektir.

Vahşice katledilen, "ölmek istemiyorum" diyen Emine Bulut'un ve kadın cinayetlerinde yaşamını yitiren kadınların hesabını sormak için istibdada ve erkek egemen kapitalist sisteme karşı mücadeleye! Tek bir kadının daha eksilmemesi için, şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri kuralım!

Gerçek

www.gercekgazetesi.net

Emperyalizmin, sermayenin ve istibdadın yalanlarına karşı, işçi sınıfının gerçekleri için daha fazlası *Gerçek* gazetesinin internet sitesinde!

Gerçek gazetesini alın, okuyun, okutun! *Gerçek*'i günbegün internet sitesi ve sosyal medya hesaplarından takip edin, paylaşın!

/gercekgazetesi.net

@gercekgazetesi

@gercekgazetesi

gercekgazetesi

gercekgazetesi

Gençlik mücadelesi

Güvenli bir gelecek için düzeni değiştirmek zorundayız!

Ülkede ekonomik kriz kendini giderek daha fazla hissettirdikçe düzenin, gençliğin karşısına çıkarıldığı ekonomik sorunlar katlanarak artmaya devam ediyor. Gençlik eğitim alıyorsa karşılanamaz boryuta gelen eğitim ve geçim masraflarıyla, çalışıyorsa düşük ücretler ve güvencesiz işlerle karşılaşılıyor. Ama daha da kötüsü işsizlik tehlikesiyle başa çıkmaya çalışıyor.

Barınma temel bir ihtiyaçtır, temel bir haktır; ücretsiz olmalıdır

Memlekette sözde ücretsiz eğitim var. Devlet üniversitelerinde eğitim parasız. Fakat sadece amfilerde ders görmek parasız. Onun dışında öğrencinin eğitimine devam edebilmesi için karşılaması gereken barınma ve beslenme gibi temel ihtiyaçları hiçbir şekilde parasız değil. Kredi ve Yurtlar Kurumunun (KYK) yurt ücretlerine bu yıl %20 oranında zam geldi. Üniversitelerin kendi bünyesindeki yurtlara gelen zamların ondan aşağı kalır yanı yok. Özel yurtların ücretleri ise neredeyse ev kiralarına eşit. Üstelik KYK yurtlarının kontenjanı sınırlı, üniversite-

telerin yurtlarına girebilmek için ise bazen aylarca sıra bekleniyor.

Devlet yurtları dahil tüm yurtlar piyasadaki enflasyon oranlarını bahane ederek ücretlerine zam yapıyor. Bu sonuçla birlikte temel bir ihtiyaç olan barınma ihtiyacının bedeli piyasa koşullarına göre belirleniyor. Fakat hayır! Öğrencinin temel bir ihtiyacı olan barınma aynı zamanda temel bir haktır da. Bu sebeple tüm öğrencilerin ücretsiz şekilde barınma ihtiyaçlarının devlet tarafından karşılanması gerekir.

Beslenme temel bir ihtiyaçtır, temel bir haktır; ücretsiz olmalıdır

Üniversite yemekhanelerine her yıl yeni zamlar geliyor. Üstüne üstlük üniversitelerin büyük çoğunluğunda haftada yedi gün, günde üç öğün yemek çıkmıyor. Beslenme masrafları öğrencilerin büyük bir gider kalemini oluşturuyor. İyi bir şekilde beslenemeyen bir insanın iyi bir eğitim alma şansını olabilir mi? Fakat devlet, öğrencilerin beslenme ihtiyaçlarını hiçbir şekilde düşünmüyor, olan haklarını da tırpanlıyor. Fakat bizim sloganımız

şudur: "Haftada 7 gün, günde 3 öğün; nitelikli ve ücretsiz beslenme istiyoruz!" Devlet bizim beslenme ihtiyacımızı ücretsiz olarak karşılamak zorundadır, bu sebeple üniversitelere yeterli sayıda yemekhane açmalı ve bu yemekhanelerde yeterli sayıda işçi istihdam etmelidir. Patronların borçlarını ödeyen devlet, öğrencinin boğazından geçecek iki lokmayı karşılamakta zorlanmasa gerek!

En kötü şartlarda çalışmaya mahkum olmayacağız!

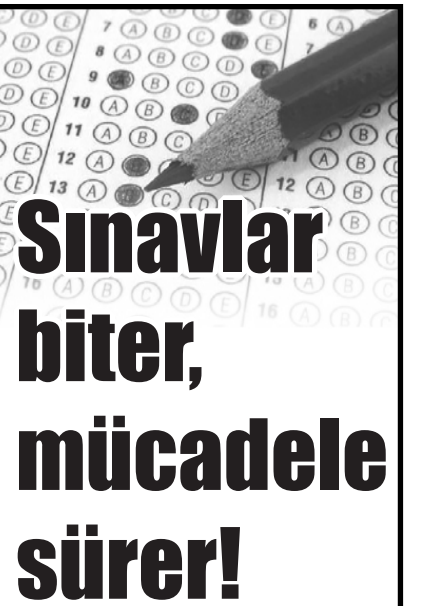
Her yıl daha fazla öğrenci eğitim masraflarını karşılayabilmek için çalışmak zorunda kalıyor. Öğrenci çalışmaya muhtaç kalınca patronlar da ellerini ovuşturmaye başlıyor. Örneğin kafelerde neredeyse artık sadece öğrenciler çalışıyor, üstelik çoğunluğu kayıt dışı, uzun mesai saatleri ve düşük ücretler ile. Otellerin "ekstra" diye tabir ettiği gününbirlik işler ögle vakitlerinde başlar, gece geç saatlerde biter. Gençler buralarda ne insan muamelesi görebilir ne de eline düzgün bir para geçer. Part time, günlük, freelance, uzun dönem staj vb. biçimler altında

patronlar öğrencileri sömürmenin binbir yolunu bulur. Fakat buna dur demek zorundayız. Güvencesiz işçi çalıştırılmasının önüne geçmek, geçinebilir düzeyde ücretler, iş güvenliğinin sağlandığı iş yerleri için çalışan öğrencilerin birlik olması ve güçlerini işçi sınıfıyla birleştirmesi şarttır.

İşsizlik belasını yok etmeli

Türkiye'deki işsizlik oranını TÜİK verilerine göre %12,8. Genç işsizlik ise %23,3. Yani her dört gençten biri işsiz. Tablo net bir şekilde ortada ki düzen gençliğe işsizlik ve sefalet vaadediyor. Hangi genç bu şartlar altında kendisine güvenli bir gelecek görebilir? Sayısı 1 milyonu aşan genç istediği halde çalışmıyor. Şu saçmalığa bakın ki 1 milyonu aşkın gencin enerjisi, bilgisi boşa gidiyor. İşsizlikle boğuşan gençlik ekonomik olarak çöküyor, psikolojisi bozuluyor. Düzen bu şekilde devam ederse gençliğin karşısında bu işsizlik belasını dikilmeye devam edecek. Bu yüzden genç işsizlerin de mücadeleye katılması ve ülkedeki tüm işlerin işçiler arasında paylaşılması, krizin faturasının işçiye değil patrona çıkartılması için mücadele etmesi gerekiyor.

Her şey bize açık seçik gösteriyor ki bu düzende gençlik için ne doğru düzgün bir eğitim ne de çalışma hayatı var. Gençliğin güvenli bir gelecek kurabilmesinin tek yolu birlik olması ve işçi sınıfının saflarında mücadeleye katılmasından geçiyor. Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak gençliği saflarımızda örgütlenmeye, mücadeleye ve bu düzeni kökünden değiştirmeye çağırıyoruz!

Sınavlar biter, mücadele sürer!

Merhaba aynı sıralarda oturduğumuz, geleceğin işçi ve emekçisi olan öğrenci arkadaşlarım. Ben de sizin gibi bir öğrenciyim. Bu sene lise sona geçtim. Gelecek için hazırlıklar, istediğimiz üniversite için çalışmalar birçok arkadaşım gibi benim için de yazdan itibaren başladı. Bu sayfalarda onlarca kez gelir eşitsizliğinin yıkıcılığından bahsedildi. Benim kuşağımın girdiği zorlu süreçte de bu sorunun oldukça önemli bir problem olduğunu görüyoruz.

Bazı öğrenciler hem okulların yetersizliğinden hem de ders çalışmaları için itici bir güç olduğundan dershaneye gitmeyi tercih ediyor. Durumu kötü olanlar ise bu süreçte ya kendi başlarına çalışıyor ya da üniversite hayalleri için çabalayamadan çalışma hayatına atılıyor. Sınav stresıyla psikolojik ve sosyal olarak mücadele ederken bir yandan da dört bir yanımızı saran ekonomik sorunlar bizi boğuyor, prangalara vuruyor.

Sadece dersane ücretleri değil; ders çalışmak için gerekli olan bütün araçlar, test kitaplarından kırtasiye malzemelerine gitgide pahalalanıyor. Tam anlamıyla, ileride "para kazanabilmek" için okurken para harcamak zorunda kalmaktayız. Eğitim ne kadar ücretsiz dene de yaşanan durum bambaşka. Ücretli eğitimin olduğu yerde kurumlar eğitim vermek için değil, para kazanmak için çalıştığından verimsiz bir eğitim sistemi içerisinde dolaşıp durmaktayız.

Bizi üniversiteye yerleştirmek için uğraşan dersaneler ve eğitim kurumları günümüzdeki üniversiteli işsiz sayısını gizleyip, sınavı kazanan herkesin iyi bir yerlere gideceğine bizleri inandırmaya çalışıyor. Halbuki somut durum bizim durumumuzun sınavlarla, dersanelerle değil, bu eğitim sistemini değiştirmekle iyileşeceğini gösteriyor. Bu şartlarda sınavların değil mücadelenin bizi kurtuluşa götüreceğini şiar edinmek zorundayız!

İzmir'den bir lise öğrencisi

Liseli bülteni *Sınıf*'ın 11. Sayısı: Unutma! Hatırla! Örgütlen ve mücadele et!

Sınıf

Liseli bülteni *Sınıf*'ın 11. sayısı, "Unutma! Hatırla! Örgütlen ve mücadele et!" sloganıyla

çıktı. *Sınıf*, sürekli değişen eğitim sistemiyle, içi boş eğitim paketleriyle her seferinde yeniden umutsuzluğa sürüklenen liselilere bir ışık tutmaya çalışıyor!

Bültenin ilk yazısı, Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk'un açıkladığı yeni eğitim paketine ve bu paketin öğrenciler için aslında daha fazla sömürü anlamına geldiğine değiniyor. Bir diğer yazı, çocuk işçi sömürsünün ne derece yakıcı olduğunu ele alıyor. Çocuk işçilikte gözlemlenen artışı ve çocuk işçi cinayetlerini rakamlarla gözler önüne seriyor. *Sınıf*, Antalya'da staj yapan bir lise öğrencisinin mektubuna da yer vererek geçmiş sayılarında olduğu gibi staj sömürsü üzerinde duruyor.

Türkiye'de özellikle 68 kuşağında yansımaları bulan anti-empyralist mücadelenin önemini vurgulayan *Sınıf*, yeni sayısında da 68 kuşağının devrimcilerinin 6. Filo askerlerine ayak bastırılmaya ele alıyor. Ve 68 kuşağının anti-empyralist geleneğini bir kez daha selamlıyor. Türkiye tarihinin kara sayfalarına yazılan 2 Temmuz Sivas katliamı da *Sınıf*'ın bu sayısında yerini alıyor. *Sınıf*, Sivas

katliamının "öfkeli bir grup" tarafından gerçekleştirilmediğini, mezhepçiliğin planlı bir adımı ve 90'lı yılların politikasının bir uygulaması olduğunu ortaya koyuyor.

Sınıf, "Doğru bilinen yanlışlar" başlığıyla yayınladığı serinin dördüncü ayağında "Sosyalistler din karşıtıdır" önermesini ele alıyor ve bu önermeyi, sosyalistlerin dine bakış açısını açıklarak yanlışlıyor. 11. sayının kitap tanıtımında ise L. Ostrover'in Fırtına Kuşları isimli eseri yer alıyor. Kendisi de bir işçi olan ve aslında kendi tarihini yazan Ostrover, Çarlık hükümdarlığının karanlık dönemlerinde, fırtına kuşlarının devrimci mücadelelerini sayfalara döküyor.

Dünya kazan devrim kepçe

Emperyalistler, Hong Kong'dan elini çekmeli!

Hong Kong iki buçuk aydır büyük bir kitle hareketi ile sarsılıyor. Olaylar Haziran ortasında suçluların iadesine ilişkin bir yasa tasarısının Hong Kong'da Çin'e muhalefet edenlere karşı kullanılacak bir önlem olarak yorumlanması ihtimaline karşı başladı. Yasa tasarısı Hong Kong yönetimi tarafından erkenden geri çekildi, ama kitle hareketi bütünüyle iptal edilmesini talep ediyor. Bu yüzden eylemler, bazen dev katılımı devam ediyor.

Hong Kong 20. yüzyılı bir İngiliz sömürgeci olarak yaşadı.

1967'de İngiliz sömürge yönetimi, çok sert yöntemlerle komünist hareketi adadan sildi. Hong Kong solu o zamandan beri çok zayıftır. Bu arada Hong Kong İngilizler tarafından bir "dünya şehri" haline getirildi. 1997'de İngiltere Hong Kong'dan çekildi. İmzalanmış anlaşmaya göre, adanın Çin ile ilişkisi "bir ülke, iki sistem" (yani kapitalizm ve sosyalizm) olarak tanımlandı. Böylece, Çin "ülke"nin içinde ikinci bir sistemin, yani kapitalizmin varlığını kabul ediyordu. Hong Kong, "dış Çinliler"in Çin'e yaptığı yatırımların merke-

zi haline geliyordu. Aynı zamanda Batı emperyalist sermayesi de aday Kıta Çin'i ne bir sıçrama tahtası olarak kullanıyordu.

Bugünkü mücadele bu yüzden çok karışık ve çelişik bir karakter taşıyor. Bu hareketin kökeninde, 2011'de yaşanan bir gençlik hareketi ile 2013'te liman ve dok işçilerinin birlikte yürüttükleri, ülkede on yıllardır görülmemiş derecede güçlü grev yatıyor. Ama 2014 sonunda yaklaşık üç ay boyunca süren Şemsiyeler Hareketi, **Hong Kong nüfusunu Çin'e karşı birleşmeye** yönlendirdi. Hareket bu anlamda daha önceki, sınıf dinamikleriyle başlayan eylemlerin yerini "zengin milliyetçiliği"nin aldığı bir karakter taşıyor.

Hong Kong halkı kendini Çin halkına karşı ayrıcalıklı görüyor ve bu ayrıcalıklarını korumak istiyor. Hong Kong'un Çin'e karşı özerkliğini, hatta bütünüyle bağımsızlığını savunanlar, sömürgeciliğin emperyalist sermayenin himayesi altında devam etmesini savunmuş oluyorlar.

Emperyalizm ile Çin arasındaki ilişkiler 1997'den bu yana geçen iki on yıl içinde büyük değişiklik göstermiş bulunuyor. Başta ABD olmak üzere, emperyalizm artık Çin'i kuşatmayı, yalıtmayı ve uygun koşullarda (gerekirse savaşarak) diz çöktürmeyi hedefliyor. Uluslararası işçi hareketinin, emperyalizmin Çin'e başka konularda olduğu gibi bu alanda da müdahale etmesine izin vermesi gerekiyor.

1997 anlaşması, Hong Kong'un kendi yönetimi başvurduğunda Çin ordusunun aday kontrol altına almak üzere harekete geçebileceğini öngörüyor. Nitekim Çin ordusu son zamanlarda Hong Kong'un komşusu Şenzen'de manevralar yapıyor, sopa gösteriyor. Çin'in bir tek köşesinde bile var olan demokratik hakları ÇKP'nin ezmesine onay verilmemelidir. Ancak emperyalizmin doğrudan bir müdahalesi söz konusu olduğunda Çin ordusu

nun işin içine girmesi elbette haklı görülebilir.

Çünkü Hong Kong, Çin'dir. Her kim Hong Kong'a bağımsızlık isterse o emperyalizmin oyununu oynamış olacaktır. Proletarya sosyalistlerinin görevi, Hong Kong'un canlı ve mücadeleci kitle hareketini ayrıcalıkların milliyetçiliğinden kopararak yeniden sınıf temelli bir harekete dönüştürmeye çalışmak ve bu sınıf temelli hareketi, son dönemde canlanan Çin Marksist hareketiyle birleştirerek kıtada olsun, adada olsun "tek (kapitalist) sistem"e karşı proletaryanın çıkarları uğruna mücadele etmektir.

İtalya'da ön faşistler iktidarı hedefliyor

Mayıs ayında gerçekleşen Avrupa Parlamentosu seçimleri, İtalya'nın, Avrupa'da devam eden siyasi depremin merkez üssü haline geldiğini tartışmaya yer bırakmayacak biçimde göstermişti. Her on seçmenden dördünün ön-faşist partilere oy verdiği seçimler, söz konusu hareketin 2008 sonrası, Üçüncü Büyük Depresyon olarak nitelediğimiz koşullarda herhangi bir ülkede elde ettiği en iyi seçim sonucunu oluşturmuştu. 2018 yılında, Beş Yıldız Hareketi ile oluşturdukları koalisyon hükümetinde küçük ortak olan ön-faşist Lega (Birlik) ve bu partinin lideri Salvini'nin birinci çıktığı bu seçimin ardından, hükümetin günlerinin sayılı olduğu dile getirilmişti. Salvini'nin, iktidarı tek başına ya da en azından büyük ortak olarak kontrol edeceği bir hükümet formülü için hamle yapabileceği hem burjuva basınında hem de Avrupa seçimlerine dair RedMed sitesinde çıkan çeşitli yazılarda ifade edildi.

Taktiksel sebeplerle, Salvini'nin, hükümetin altını hemen oymak yerine, daha uygun bir anı beklemeyi tercih etmesi, Lega-Beş Yıldız partilerinin, iki partiyle de organik ilişkisi bulunmayan ve sembolik bir rol üstlenen Giuseppe Conte'nin başkanlığında kurduğu koalisyonun ömrünü uzatmış oldu. Şimdi ise, Başbakan Conte'nin istifa edeceğini duyurmasının ardından, bir buçuk yıllık "sarı-yeşil" hükümetin sonu gelmiş durumda. Muhtemeldir ki Salvini'nin bu krizin başlangıcında rahatlıkla gemileri yakarken beklentisi mevcut parlamento ile yeni bir hükümetin kurulamayacağı, böylelikle kendisini iktidara

taşıyacak bir erken seçimin hızla gündeme geleceğiydi.

Ne var ki bütün bu tabloyu değiştiren, şu anda muhalefette bulunan ve parlamentoda Beş Yıldız'dan sonra en büyük gruba sahip olan burjuva sol Demokratik Parti (PD) içindeki hizip mücadelesi oldu. Partinin liderliğinde, bu göreve daha bu yıl gelmiş olan Nicola Zingaretti bulunuyor. Partinin mevcut milletvekillerini kontrol eden ise eski Başbakan Matteo Renzi. Bu durumda Zingaretti, kendi kontrolünde yeni bir

parlamento grubu oluşturabilmek için erken seçime gidilmesine sıcak bakarken, Renzi elindeki bu kozu kullanıp, Beş Yıldız Hareketi ile koalisyon kurarak kısa bir aradan sonra PD'yi tekrar hükümet ortağı yapmayı planlıyor.

Bu siyasi yapbozun en kritik unsurunu ise Beş Yıldız Hareketi oluşturuyor. Kuruluşu ve bu zamana kadar temsil ettiği siyasi çizgi neredeyse mutlak bir PD karşıtlığıyla özetlenebilecek olan parti, şimdi Lega'nın kazanacağını bildikleri seçimi ertelemek için PD ile koalisyon kurmaya hazırlanıyor. Beş Yıldız'ın işleyişinde

önemlice bir role sahip olan partinin internet forumlarında gözükense, PD ile koalisyona tabanda büyük bir tepki olduğu. Olası bir koalisyon durumunda, bu hoşnutsuz seçmenlerin ve muhtemelen bir kısım taban militanının gideceği en olası adres ise, Avrupa seçimlerinde de Ipsos araştırma şirketinin verilerine göre Beş Yıldız tabanının % 14'ünün oyunu alan Lega olacak. Yani şu anda Beş Yıldız tam bir yukarı tükürsen bıyık, aşağı tükürsen sakal durumuyla karşı karşıya. Ya erken

seçime gidip iktidarı Lega'ya bırakacaklar ya da PD ile koalisyon yaparak Lega'yı iktidardan uzak tutmaya çalışacak ama tabanlarında Lega lehine bir aşınma yaratacaklar.

Bu siyasi açmazın sonucunda hangi alternatif çıkarsa çıksın, burjuvazinin parlamentosu güçlenerek ilerleyen ön-faşist harekete karşı İtalyan işçilerini koruyamayacak. Ön-faşistler gerçekten iktidardan uzak tutulacaksa, bu ancak İtalyan işçi sınıfının sınıf bağımsızlığı temelinde masaya yumruğu vurmasıyla olacak.

Arjantin seçimleri iktidar boşluğu doğurdu

Arjantin'de Ekim ayında yapılacak seçimler için 11 Ağustos'ta bir ön seçim gerçekleştirildi. Ön seçim sonucuna göre muhalefetteki Peronist gelenekten Cristina Fernández Kirchner - Alberto Fernández ikilisi, iktidardaki Macri cephesini 15 puandan yüksek bir farkla geride bıraktı (%47'ye yakın bir oranın karşısında %31). Arjantin'deki başkanlık seçimlerinin ilk turundaki kurallara göre %45+1 oy olan kişi başkan olarak seçildiği için, eğer bu seçimler resmi seçimler olsaydı F-F ikilisi, yani Alberto Fernández, şu anda başkanlık sarayında olacaktı.

Derin bir ekonomik krizin yıkıcı bir hâl aldığı ülkede, Macri hükümeti krizin yükünü emekçi kitlelerin omzuna yüklemek için İMF ile olan iş birliğini devam ettirmek istiyordu. Arjantin halkıysa, İMF'ye ve onunla iş birliği içinde olan Macri'nin kemer sıkma politikalarına yüksek sesle "Hayır" dedi. Ancak yasal olarak 10 Aralık'a kadar Macri iktidarda kalma hakkına sahip. Bu nedenle seçim sonuçları Arjantin burjuvazisini ikircikli bir duruma soktu: Arjantin'in şu anda iki hükümet başkanı mevcut, biri halkın iradesini temsil etmeyen Macri, diğeri ise resmi bir otoritesi bulunmayan Fernández. Halkın iradesini temsil etmeyen iktidarda kalmak için ısrar ediyor, diğeri ise iktidarı kullanmaktan kaçınıyor. Bunun sonucunda zaten krizde olan Arjantin'in para birimi Peso, baş

aşağı bir düşüşe geçmiş durumda.

Alberto Fernández'e, ekonomiyi "rasyonel" bir şekilde yöneteceğini ve uluslararası sermayenin uşaklarından oluşması beklenen müstakbel "ekonomi ekibini" açıklaması yönünde Arjantin burjuvazisi tarafından baskı uygulanıyor. Ancak bunu yapmak Fernández için, daha iktidara geçmeden yıpranma ve halk desteğini daha sol güçlere doğru yitirme riski yaratıyor.

Kardeş partimiz Partido Obrero'nun (İşçi Partisi) en önemli bileşeni olduğu Frente de Izquierda y de los Trabajadores (FİT-Solun ve İşçilerin Cephesi), 2011'den bu yana seçimlerin önemli bir aktörü olmuştur. Aslen üç partiden oluşan FİT, bu yıl ufkunu bu zamana kadar dışında kalan partilere doğru da genişleterek FİT-Unidad (FİT-Birlik) adlı daha geniş bir cephe oluşturdu ve ön seçimde yaklaşık 700 bin oy aldı (oyların yüzde 3'ünden fazlası).

Kitleler içindeki etkileri bakımından bu cephedeki farklı partiler sınırlı seçim etkisinin ötesine ulaşıyorlar. Örgütlü işçi sınıfı hareketi, işsizlerin ve kent yoksullarının *piquetero* adlı hareketi, son zamanlarda kadın cinayetlerine karşı ve yasal ve ücretsiz kürtaj hakkı için kahramanca savaşan kadın hareketi, iyi örgütlenmiş olan öğrenci hareketi ve benzeri hareketlerle sağlam bağlara sahiptir.

Metal işçisi kadınlar, kadınlar ölmesin diye MESS sözleşmesine damganızı vurun!

Emine Bulut'un vahşice öldürülmesinin ardından bütün Türkiye bir kez daha kadın cinayetlerini konuşmaya başladı. Cinayetin ve Emine Bulut'un "ölmek istemiyorum" dediği anın görüntüleri olmasa büyük ihtimalle her yıl öldürülen ama adını duymadığımız yüzlerce kadından birisi olacaktı Emine Bulut. Yıllar önce boşandığı eşinin baskısına hâlâ maruz kalmaya devam eden bir kadın... Öldürülmesinden sadece yarım saat önce karakola yardım istemek için giden bir kadın... Tıpkı koruma kararı olduğu halde 2019'un ilk yedi ayında öldürülen dokuz kadından biri gibi devletin korumadığı bir kadın.

Tanıdığımız bildiğimiz fabrikalarda işçi dostlarımız günlerce kimsenin başka bir şey konuşmadığını anlatıyorlar. Orada durmuyor, kendilerinin, bantta yanı başında çalışan kadınların nasıl benzer sorunlar yaşadığını söylüyorlar. Fabrikada "aman laf olmasın" diye nasıl her hareketlerine dikkat etmek zorunda kaldıklarını, kadınları aşağılayan küfürler sürekli havada uçuşurken o ortamda kendilerini ne kadar kötü hissettiklerini ekliyorlar. Bir şeyler yapmak istiyorlar ama ne yapılır nasıl yapılır diye bir yol bulmaya çalışıyorlar. Erkek egemenliğinin hâkimiyetine karşı mücadelenin emekçi kadınların öncülüğünde ilerleyeceğini söylerken biz emekçi kadınların saflarında henüz örgütlü bir biçim almamış bu potansiyeli görüyor, bu zemine basmak gerektiğini söylüyoruz.

Sendikalar, iş yerlerinde kadın işçilere yönelik ayrı haklar talep etmeyi, bu hakları toplu sözleşmelere geçirmeyi gündemlerine aldıklarında genellikle 8 Mart'ın ücretli tatil günü olması, kadın çalışanların gece çalışması, hamilelik ve doğum koşullarında sahip olacakları haklar, eşit işe eşit ücret, regl izni, kreş gibi konuları içeriyor. Şiddete, erkek egemenliğinin baskı biçimlerine dair, kadın işçilere yönelik eğitimler, etkinlikler düzenleniyor. Bu konularda da çok daha örgütlü müdahaleler yapmak, fabrikaları, iş yerlerini bu açıdan da örgütlenme alanı olarak kullanmanın kanalları yaratılabilir. Toplu iş sözleşmelerine, fabrikalarda, iş yerlerinde bu amaca hizmet edecek şekilde planlanmış çeşitli faaliyetlerin, eğitimlerin tüm işçilerin katılacağı şekilde ve mesai saatleri içinde yapılması koyulabilir. Şiddet tehdidi altındaki kadınların çalıştığı mesaiden bindiği servise, izinlerini kullanma şekline ihtiyaç varsa çalıştığı yere kadar birçok şeyin kadını koruyacak şekilde patronun düzenleme zorunluluğu toplu iş sözleşmeleri ile garanti altına alınabilir.

Emine Bulut, eski bir Arçelik işçisiymiş. Bugün onun çalıştığı fabrikada ve başka fabrikalarda Emine Bulut'la benzer sorunlar yaşayan birçok kadın var. Onlar o korkunç görüntülerin ardından günlerdir başka bir şey konuşmuyor ve kim bilir nice kaygılar yaşıyorlar. Önümüzde on binlerce metal işçisini kapsayan MESS sözleşmesi süreci var. Metal işçisi kadınlar, Emine Bulut'un ve kadın cinayetlerinde yaşamını yitiren kadınların hesabını sormak için, başka bir kardeşimizi daha bu cinayetlere kurban vermemek için, fabrikada erkek egemenliğinin hâkimiyetini biraz olsun kırabilmek için, tezgâhın, bandın başında saatlerce nefes almadan çalışırken bir de üstüne kadınların aşağılandığı küfürleri duymamak için öne çıkın! Bu sözleşme dönemine metal işçisi kadınların damgasını vurun! Vurun ki, erkek egemenliğine karşı mücadelede emekçi kadınların gücünü herkes görsün! Vurun ki, metal patronlarından hakkınız olanı aldığımızda işçi sınıfı, mücadelede bir mevzi daha kazansın!

Kadınlara karşı şiddetin önlenmesine ilişkin kanunlar uygulansın, uygulamalar denetlensin!

İstanbul Sözleşmesi ismiyle bilinen Kadınlara Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye İlişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi ile 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun kapsamındaki düzenlemeler son günlerde "mevcut aile yapısını bozduğu" gerekçesiyle hedef tahtasına oturtulmuş durumda. Oysaki yalnızca Ağustos ayında 28, 2019 yılının ilk 8 ayında ise 273 kadının katledilmesinin engellenemediği göz önüne alındığında mevcut düzenlemelerin kaldırılması değil, neden layığıyla uygulanmadığı konuşulmalıdır.

İstanbul Sözleşmesi ve 6284 sayılı Kanunun içerik ve kapsamı

Türkiye'nin de aralarında bulunduğu 40 devlet tarafından imzalanan İstanbul Sözleşmesi'nin maksadı, kadınları her türlü fiziksel, psikolojik, cinsel, ekonomik şiddete karşı korumak ve bu doğrultuda alınması gereken önlemlerin alınmasını sağlamak olarak belirlenmiştir. Sözleşme, kadına yönelik şiddet kapsamına toplumsal cinsiyet politikalarını da dâhil ederek, cinsiyete dayalı her türlü ayrımcılığın engellenmesine dair politikaların oluşturulması bakımından taraf devletleri yükümlü kılıyor. Sözleşmenin belirlediği kapsamda şiddete maruz kalanların uzman destek hizmetlerinden yararlanma, konut sağlama, sığınak talep etme, iş bulma yardımı, geçici maddi yardımda bulunma, telefon yardım hatlarının oluşturulması, hukuki yardım, oturma izni alınması, koruma tedbirlerinin süratle alınıp uygulanması gibi konularda yasal ve diğer tedbirlerin alınması öngörülmüştür.

2012 yılında yürürlüğe giren 6284 sayılı Kanun ise "ev içi şiddet" in tanınması ve şiddete karşı somut tedbirlerin oluşturulması bakımından önemli. Kanun kapsamında şiddete maruz kalana barınma yeri sağlanması, geçici maddi yardımında bulunulması, geçici koruma talebinde bulunabilme (yakın koruma),

çalışma yaşamına katılmanın desteklenmesi amacıyla kreş imkânının sağlanması, uzaklaştırma kararı çıkarılması, konutun şiddete maruz kalana tahsisi gibi çeşitli düzenlemeler mevcut.

Yasalar uygulanmıyor kadınlar çaresiz bırakılıyor

Her ne kadar kanunda yazılı imkanlar kulağa hoş gelse de, yasanın çıkarılmasının veya uluslararası sözleşmelere taraf olunmasının ötesinde bir uygulama yok. Şiddete maruz kalan kadınların başvurduğu koruma tedbirlerinin sağlanması, kolluğun ve adli makamların mesrebine bırakılıyor. Makamların keyfi kararları ise denetlenmiyor. Savcılığa yapılan şikâyetler dikkate alınmıyor. Koruma tedbiri kararı vermek bir prosedür haline gelmiş durumda. Ancak kadınların eline tutuşturulan bir kağıt parçası hiçbir felaketi önlemiyor. Nitekim katledilen birçok kadının çantasından, cebinden koruma kararları çıkıyor. Bunun yanı sıra yeterli sayıda sığınma evi mevcut değil. Cinayete teşebbüsten yargılanan sanıklar hakkında tutuklama talepleri reddediliyor, davalar "delil yetersizliği"nden düşüyor, iyi hâl indirimleri veriliyor, tahrik indiriminden yararlananların cezaları bir de para cezasına çevriliyor. Kadınlar, Çilem

Doğan'ın söylediği gibi adliye koridorlarında yüzü mor şekilde koruma kararları için dolanıyor, çaresiz bırakılıyor.

Boşanmayı değil, cinayeti engelle!

Ev içi şiddet "özel" bir mesele değildir. "Mevcut aile yapısının korunması, boşanmaların önüne geçilmesi" gibi gerekçelerle kadınlara uygulanan sistematik şiddete göz yumulamaz. Şiddetin kaynağı yasaların yarattığı iddia edilen kutuplaştırmada değil; erkek egemen kapitalist sistemin her gün yeniden ürettiği cinsiyet ayrımcılığında, iktidarın kadınlar üzerindeki köleleştirici politikalarında aranmalıdır. Kadınların nafaka haklarına dahi göz diken, kız çocuklarının evlendirilmesinin önünü açan aflardan bahseden iktidara bireysel önlemler alınarak karşılık verilmesi düşünülemez. Bu politikalara karşı toplu, örgütlü bir irade ile mücadele verilmeli; mevcut yasaların uygulanması kadınlar tarafından sağlanmalıdır. Uygulama denetime tabi hale getirilmeli, hâlihazırda uygulanmayan koruma tedbirleri arttırılmalıdır. Evde, işte, okulda ve her alanda mevcut saldırılara karşılık verecek mekanizmalar inşa edilmeli; öz savunma örgütleri kurulmalıdır.

DİP'li kadınlar diyor ki:

Kadınlara yönelik suçlar ayrı bir kategori olarak değerlendirilsin ve bu suçlulara ağırlaştırılmış caydırıcı cezalar uygulansın!

Kadınlara karşı işlenen taciz, tecavüz ve cinayet gibi suçlara ilişkin davalarda "iyi hâl" ve "haksız tahrik" indirimine son verilsin!

Kadına yönelik şiddetin tekrarlayan niteliği göz önünde bulundurularak, denetimli serbestlik uygulamasından kadınlara karşı suç işlemiş olanların faydalanması engellensin!

Kadınların korunmasının önündeki tüm bürokratik ve fiili engeller kaldırılınsın! En küçük karakollar da dahil olmak üzere tüm kolluk kuvvetleri içinde, psikologlar gibi özel eğitilmiş ve çoğunluğu kadın uzmanlardan oluşan birimler kurulsun!

Kadınların koruma başvuruları doğrultusunda görevini yapmayan, gecikmeden gerekli tedbirleri almayan idari görevliler, polisler, savcılar, hakimler ve bakanlık görevlileri görevden alınsın, cezalandırılsın!

Kadınların geceleri şiddetten korunabilmesi için sokaklar iyi aydınlatılsın, kamu ulaşımı yaygınlaştırılsın! Fabrikalara, iş yerlerine personel servisi zorunluluğu getirilsin!

Yeterli sayıda ve kadınların yönetiminde olan, kamu tarafından finanse edilen kadın sığınacağı açılsın!

Korunma ve sığınma talep edenler öncelikli olmak üzere her kadına iş ve sosyal güvence sağlansın!

Kadınların korunması için bütçeden pay ayrılınsın, şiddet gören ve şiddet tehdidi ile karşı karşıya kalan çalışmamacak durumdaki kadınlar mali olarak da güvence altına alınsın!

